ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 170

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 40.—	» » 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

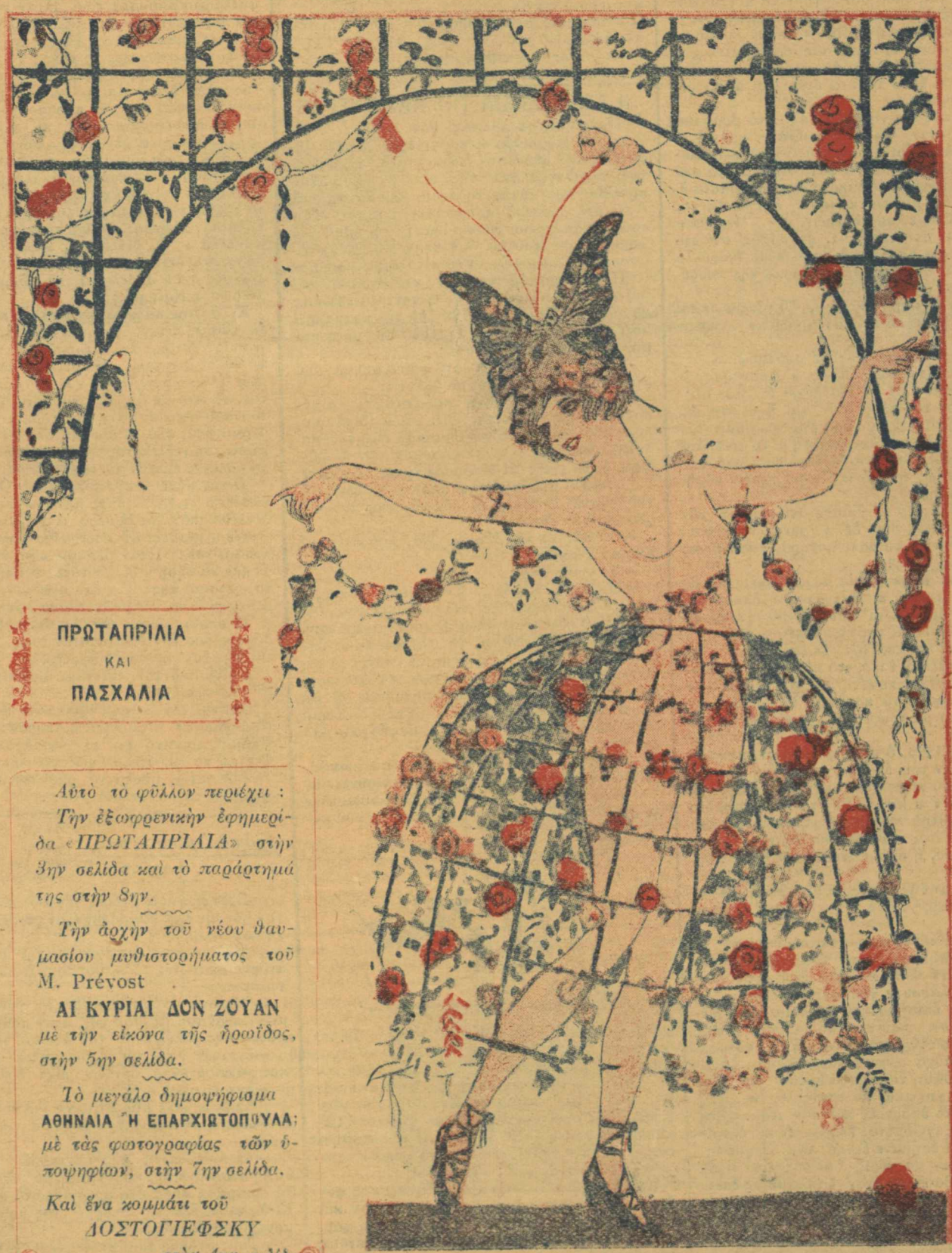

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ
ΚΑΙ
ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Αὐτὸ τὸ φύλλον περιέχει:

Τὴν ἐξωφρενικὴν ἐφημερίδα «ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ» στὴν 3ην σελίδα καὶ τὸ παράρτημά της στὴν 8ην.

Τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου θαυμασίου μυθιστορήματος τοῦ M. Prévost
ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ
μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἡρωΐδος, στὴν 5ην σελίδα.

Τὸ μεγάλο δημοψήφισμα **ΑΘΗΝΑΙΑ Ἡ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΥΛΑ;** *μὲ τὰς φωτογραφίας τῶν ὑποψηφίων, στὴν 7ην σελίδα.*

Καὶ ἕνα κομμάτι τοῦ
ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ
στὴν 4ην σελίδα

Ζητήσατε τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς "Σφαίρας,, **ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ**

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Ἦταν δυὸ γεροντάκια καλὰ καὶ φρόνιμα, σὰν ὅλα τὰ γεροντάκια. Πρὸ σαράντα ἐτῶν εἶχαν παντρευθῆ, ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔμειναν πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι στὸ στεφάνι τους. Ἐκεῖνος, ψηλὸς, ξερακιανὸς ξυρισμένος ἐλέγετο Ἱερομνήμων. Ἐκείνη, κοντόχονδρη, μὲ κοιλίτσα καὶ λίγο μουστακάκι, ἐλέγετο Πανδώρα. Κάθε Κυριακὴ ἐπηγαιναν σὲ μιὰ ἀπογευματινή. Καὶ κάθε Πέμπτη ἀπόγευμα, ποὺ ὁ κ. Ἱερομνήμων τῆς κ. Παντώρας δὲν εἶχε γραφεῖο, ἐβγαιναν κι' οἱ δυὸ στὸ Ζάππειο, γιὰ νὰ λιαστοῦν.

Καὶ ὁ ἱερὸς μιὰ Πέμπτη ἀκριβῶς συνέβη ἐκεῖνο τὸ γεγονός. Γεγονὸς ἀνήκουστον, ἀπροσδόκητον, ἀφάνταστον· γεγονὸς ἄλλων, παλαιῶν, καιρῶν· γεγονὸς ποὺ τὸ εἶχαν λησμονήσει κι' οἱ δυὸ ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλήθεια, πόσα χρόνια αὐστηρά, πόσες νύχτες εἰρηνικὲς τὰ δυὸ καλὰ γεροντάκια ἔπεφταν πλάϊ πλάϊ στὸ κρεβατι τους φρόνιμα, ἐκοιμοῦντο φρόνιμα κι' ξυπνοῦσαν ἐπίσης φρόνιμα;... Ὁ κ. Ἱερομνήμων, μ' ὅλη τὴν ἰσχυρὰ μνήμη του, τὸ εἶχε λησμονήσει. Ἡ κ. Πανδώρα, σὰν πιὸ αἰσθηματικὴ, ἐθυμόταν ἀορίστως μίαν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της, ποὺ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν. Καὶ πάλιν δὲν ἦταν σίγουρη...

Καὶ λοιπὸν ἐκείνη τὴν Πέμπτη τὸ βραδάκι, ἀφοῦ ἐγύρισαν ἀπ' τὸν περίπατο, καὶ ἡ κ. Παντώρα ἐκαθάριζε στὴ κουζίνα τὰ κρεμμύδια της γιὰ τὸ βραδυνὸ φαΐ, σκουπίζουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δάκρυά της, τὰ ὁποῖα ἔχυνε ἴσως εἰς μνήμην κάποιου συγγενοῦς της ποὺ εἶχε πεθάνει πρό ἡμερῶν. ὁ κ. Ἱερομνή μων μπαίνει στὴν κουζίνα, πατῶντας στὰ νύχια, προχωρεῖ μὲ ὕφος ἐδωτευμένου γοῦλιαν καὶ κολλάει στὸ ζαρωμένο σβέρκο τῆς συζύγου του ἕνα σκαστὸ φιλί.

Ἀπὸ τὴν ἔκπληξί της ἡ κ. Πανδώρα παρ' ὀλίγο νὰ σίξῃ κάτω τὴν κατσαρόλα μὲ τὰ κρεμμυδάκια.

– Μὰ τί σ' ἔπιασε; ρώτησε αὐστηρά.

Ὁ κ. Ἱερομνήμων, δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ἐγελοῦσε ἀδέξια. Ἡ κ. Πανδώρα ἐγύρισε ὁλόκληρη ἀ ὸς τὸ μέρος του καὶ ἡ στρογγυλὴ κοιλίτσα της ἀπετέλει τώρα ἕνα χώρισμα μεταξύ τους. Ὅσο νὰ ὑπερκάμψῃ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο καὶ νὰ κολλήσῃ ἕνα δεύτερο φιλὶ στὸ λαιμὸ τῆς συμβίας του, ὁ κ. Ἱερομνήμων εὑρῆκε τὴν ἀπάντησι:

—Τί μ' ἔπιασε; Μ' ἔπιασε ὅτι σήμερα εἶμαι ἀλλοιώτικος, σὰν δέκα χρόνια νεώτερος. —Καὶ κλείνοντας τὸ μάτι πονηρά, ἐπρόσθεσε: —Ἡ ἀνοιξις ἴσως!

—Μάλιστα, στὴν ἡλικία μας, βλέπεις, ἡ ἄνοιξις! ἀπήντησε ἡ κ. Πανώρα, ἡ ὁποία ὡς τόσο εἶχε ἀρχίσει κι' αὐτὴ νὰ γελᾷ, ἐνῶ τὰ περίεργα βλέμματά της εἶχαν ἐμψυχωθῆ.

—Χέ... χέ! Δὲ λέω ὄχι, ἄλλα...!

Αὐτὸ τὸ «ἄλλα» ὑπεσχετο πολλά. Ἡ κ. Πανδώρα, πιὸ συγκεκινημένη ἀπ' τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της, ἄρησε νὰ καοῦν τὰ κρεμμύδια της κι' ἐσκέφτετο μὲ τρυφερὴ ἀγωνία τὴν νύχτα ποὺ ἐρχόταν.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ κ. Ἱερομνήμων, μνήμων τῶν συνηθειῶν του, ἐγύρισε γιὰ νὰ πάῃ στὸ συνηθισμένο του κ ψενεῖο ὅπου θὰ ἔπαιζε τὸ συνηθισμένο τ υ πικέτο μὲ τὸ συνηθισμένο του φίλο. Προτοῦ νὰ φύγῃ, ἔφιλησε πίσω ἀπὸ τ' αὐτί, ὅπως στὰ νεανικά τους χρόνια, τὴν κ. Πανδώραν του, ἡ ὁποία ἀνεστέναξε ἐρωτικῶς, καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴν κοιμηθῆς, πουλάκι μου, περίμενέ με! Ἄνοιξις βλέπεις! Αὐτὴ ἡ ἀφιλότιμη ἡ φουσκοδεντριά!

Αὐτὲς οἱ λέξεις ἐξύπνησαν στὸ μυαλὸ τῆς κ Πανδώρας πλῆθος ὡραίων ἀναμνήσεων. Νὰ ποὺ ἡ ζωὴ εἶνε καλὴ κι στὰ γεράματα ἀκόμα ποὺ ἐπιφυλάσσουν γλυκιὲς ἐκπλήξεις. Ἔπειτα, μὲ τὴν ἐπισημότητα ἡ ὁποία προηγεῖται τῶν θυσιῶν. πλυνε τὰ πόδια της, μολονότι οὔτε ἡμέρα Χριστουγέννων ἦταν, οὔτε ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἶχε φθάσει ἀκόμα. Ἀνέσυρε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ φορτοεριοῦ τὴς ἕνα λησμονημένο νυχτικὸ μὲ νταντέλες καὶ ρὸζ κορδελίτσες, τὸ ἐφόρεσε, καὶ σὰν στόμα σολισμένο, κι' ἐξηγυρισμένο, ἐκλάγι σε κι' ἐπερίμενε. Τὸ ρολόϊ ἐσήμανε ἑνγιά. Ὁ κ. Ἱερομνήμων ὅπου ἤταν θὰ γύριζε, ὅπως κάθε βράδυ σὲ λίγο θὰ βρισκόταν ξαπλωμένος ἐκεῖ, πλάϊ της. Τὸ μουστακάκι τῆς κ. Πανδώρας ἐφρικίασε. Μία μεγάλη ὧρα ἐπέρασε. Ἔκειτα μιὰ ἀκόμα. Ὁ κ. Ἱερομνήμων πουθενὰ νὰ φανῇ. Ἡ κ. Πανδώρα ἠγωνίζετο ἡρωϊκῶς ἐναντίον τοῦ ὕπνου, ἀλλὰ ὁ ὕπνος εἶνε ἀνίκητος. Καὶ ἡ κ. Πανδώρα, κατὰ τὴς ἕνδεκα, ἀπεκοιμήθη ὕπνον ὄχι ἐλαφρόν, οὔτε πάσης σατανικῆς φανταισίας ἀπηλλαγμένον...

Χαρούμενος ὁ πρωϊνὸς ἥλιος ἐρώτισε, μέσ' ἀπὸ τῆς κουρτίνες, τῆς ρὸζ κορδελίτσες τῆς κ. Πανδώρας καὶ εἰρωνικὸ πρόσωπο τοῦ κ, Ἱερομνήμονος, ὁ ὁποῖος συμμένος πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς συμβίας του. τῆς εἶπε τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὰ μάτια της:

—Χά.. χά! μ' ἐπερίμενες χθὲς τὸ βράδυ! Πές, φτωχή μου γοηνοῦλα. ἐπίσ ευσες στὸ θαῦμα τῆς ἀνοίξεως; —Καὶ, καθὼς ἡ κ Πανδώρα τὸν ἐκοιτάζε πεσιμωμένη ἐπρόσθεσε: Δὲν εἶχες προσέξει τὸν ἥμερ ο ὀδείκ τ η;

Πρωταπριλιὰ σήμερα, πουλάκι μου. Πρωταπριλιά!..

Μ. ΣΤΑΡΙΟΣ

ΑΣΧΗΜΑ ΑΣΤΕΙΑ

Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ

Ἡμέρ Πρωταπριλιᾶς σὰν σήμερα. Ἀπόγεμα. Ἡ Μαρούλα, ἡ καμαριέρα, μπῆκε λαχνιασμένη μέσα στὸ μπουντουάρ της κυ ίας της, τῆς Φανῆς, καὶ τῆς εἶπε μὲ ὕφος ἀξιοπρεπείας καὶ συγκρατημένου πεισματος, ποὺ ἔδινε στὸ δροσερὸ προσωπάκι της μια κατνούργια ἀπόχρωσι νοστιμάδας: – Κυρία! λυποῦμαι πολὺ ποὺ θὰ πῶ σὴν Κυρία ὅτι δὲ μπορῶ πιὰ νὰ μείνω στὸ σπίτι τῆς Κυρίας.

Ἡ κ. Φανῆ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος. διότι ἡ Μαρούλα ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ ἰδεώδης καμαρ έρα Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, ρώτησε: — Πῶς; Τί; Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μοῦ τσαμπουνᾶς, Μαρούλα;

—Εἶπα στὴν Κυρία ὅτι παραιτοῦμαι ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ φεύγω ἀμέσως.

Εἰς μάτην ἡ κ. Φανῆ προσπάθησε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ἐἰς μάτην τῆς ἔτοιξε δικλασιμὸν τοῦ μισθοῦ, τριπλησιασμὸν τῶν ἑβδομαδιαίων ἐξόδων, τετραπλασιασμὸν τῶν ἐξ δέλφων, ἐν ἀνάγκῃ. Ἡ Μαρούλα ἔμενε ἀνένδοτος.

Μὰ ἐπὶ τέλους, γιατὶ θέλεις νὰ φύγῃς ἔτσι ξαφνικ ι, χωρὶς νὰ σοῦ κάμουμε τίποτ ι; ρώτησε ἡ κ. Φανῆ.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ, Κυρία. Νά, πρὸ ὀλίγου ὁ Κύριος Τάκης...

—Ὁ γυιός μου;

—Μάλιστα, Κυρία... Ὁ Κύριος Τάκης, ὁ γυιός σας, μ' ἐφόναξε στὴν καμαρά του. Ἔπῆγα. Μοῦ εἶπε νὰ βγάλω τὸ πουκ μισάκι μου. Τὸ ἔβγαλα Νὰ βγάλω τὴ φοῦστα μου. Τὴν ἔβγαλα. Ὕστερα μοῦ ζήτησε νὰ βγάλω τὸ μεσοφόρι μου, τὸ πουκάμισό μου, τὸ κασκορσέ μου καὶ τίποτ' ἄλλο, γιατὶ συνηθίζω νὰ μὴ φορῶ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτά. Ἡ Κυρία ξέρει πόσο ὑπάκουη εἶμαι. Λοιπὸν τἄβγαλα ὅλα καὶ τότε...

—Τότε; ρώτησε ἡ κ. Φανῆ, μηχανικῶς, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ φαντάζεται τὴ συνέχεια.

—Τότε. Κυρία, ἄμα βρέθηκα μὲ τὸ κοστοῦμι στὸ ὁποῖο βρίσκονται ὅ ―αν δὲν φοροῦν κα-

γένα κοστοῦμι, τότε, ὁ Κύριος Τάκης ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ μοῦ φωνάζῃ: «Σὲ κορτίδεψα, Μαρούλα. Πρωταπριλιὰ ικο ψέμμα ἦταν..».

—Μὰ τότε γιατὶ παραπονιέσαι; ἀναστέναξε ἡ κ. Φανῆ ποὺ περίμενε νὰ μάθῃ πῶς εἶχε πάρει ἄλλη συνέχεια τὸ πρᾶγμα. Βέβαια ὁ Τάκης ἀστειεύτηκε. ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἐξακολούθησε ἕως τό... τέλος τὸ ἀστεῖο του πάλι καλά;

—Τί εἴπατε, Κυρία; Τί εἴπατε!

Καὶ ἡ ὡραία καμαριέρα, ἀξιοπρεπὴς σὰν Φρύνη περιφρονητεῖσα, κατέληξε: — Ἂν καὶ εἶμαι καμαριέρα ἔχω κι' ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμό μου, Κυρία, καὶ δὲ μ' ἀρέσῃ νὰ μοῦ κάνουν τέτοιες προσβολές!...

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἶχε ἀφήσει νὰ πέσῃ τὸ μαντηλάκι της· ἐκεῖνος τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ πέντε λεπτὼν συγκεκινημένος ἀπ' τὴν ἀπρόσπατη αὐτὴ συνάντησι τῆς πυραξένα γκρατσιοζιας αὐτῆς σιλουέτας κι' ἔσκυψε κ' ἔπιασε τὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο σιφονάκι. μὲ τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸ θὰ τοῦδινε τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσε γιὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ ν' ἀπευθυ ῆ τὸ λογο στὴν ἄγνωστη.

Ναί, μὰ πέντε ἀκμὴ λεπτὰ πέρασ ν δίχως νὰ τ' ἀποφασίζῃ. Τὸ δ ντελένιο τιποτακι ἐσπαρτάριζε μὲ τὸν πρωϊνὸ ἀγέρα, σὰν πουλάκι ὁλόλευκο αἰχμαλωτισμένο στὰ χέρια του. Κ ι καθὼς ἄτολμα προσ αὐοῦσε νὰ βρῇ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ. ἐξήτασε σ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες τὴν ἀριστοκρατικὰ κομψὴ περιπατήσι ποὺ ἐβάδιζε ἐναλμφρὴ μπροστὰ του Ἤσαν ντυμένη μ' ἕνα σὶκ ξεχωριστὸ ἀν καὶ πολὺ ἁπλᾶ. κι' ἀπ' τ ὴ ἀπρόσιτο καπέλλο της ξέφευγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁλοχρυσες μπουκλες τρ-λλές.

Τ ι εἶχε ἀνειληφθῆ πῶς ἔπεσε τὸ μαντηλάκι της; Δὲν ἦταν ἀπίθανον, ἂν μπορουσε νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴς προσποιητὰ ἀδιάφορες ματιὲς ποὺ ἔρριχνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τῆς. Ἀλλὰ τοτε γιατὶ δὲν ἔσ ᾳματοῦσε Διεσκέδαζε, ἀπὸ κ ιρίτσιο γυναικεῖο, νὰ βασανίζῃ ἐκεῖνον τον κοιμῶν νέον ποὺ τὴν ἀκολυθοῦσε;..

Γιὰ μια στιγμὴ ἐκεῖνος ἐσκέφθη νὰ σταθῇ, νὰ πάυσῃ γὰ τὴν παρακολουθῇ κ ὶ νὰ κοατήῃ, σὰν κλέφτης. ἐκεῖνο τὸ παιφουφουαρισμένο μαντηλάκ ι Ὦ, δειλία!... Πῶς θ ὰ ἔ ελα εἰς βάρος του ἐκ ῖνο τὸ διαβολεμένο θηλυκό! Ἔ. λοιπὸν, ὄχι! Θέλε νὰ τῆς μιλήσῃ, θὰ τῆς μιλοῦσε! Ναί, μά;..

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ σκέπτεται πῶς θὰ τὴν ἐπλησιάζε. ὅταν, ξαφνικὰ, τὸ τσιντάκι τῆς νεαρᾶς γυναίκας ἐγλύστρησε ἀπ' τὸ χέρι της κ' ἔπ σε στὸ χῶμ ι. Βιαστικ ς. ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἀγνωστη γυρίσῃ κ ὶ τὸ σηκώσῃ μόνη της, τὸ ἄρπ ξε ἀπ' τὸ χῶμα. Κ ὶ στὸ ἀγγιγμά του. τοῦ φάνηκε σὰν νὰ δοκιμάζῃ ἡ ἰδία τὴ θερμότητα, ὅλο τὸ ἄρωμα, ὅλα τὰ βελουδένια χάδια τοῦ ντελικάτου χεριοῦ ποὺ ἐκρατοῦσε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνο τὸ τσαντάκι.

Ὅμως αὐτὸ ἦταν πολὺ πιά! Οὔτε γύρισε καθόλου!... Καὶ τέλος πάντων ἕνα τσιντ ικι δὲν εἶνε σὰν ἕνα ἐλληφὸ μαντηλάκι, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ καθεὶς ὅτι δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ πέσιμό του! Ἤταν βέβαιος πῶς ἐπίτηδες τὸ ἔφηκε νὰ πέσῃ! Ἀλλὸ τότε. τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ φέρσιμό ης; Τ ν ἔπαιρνε γιὰ ἐπάλληλον βεστιαρίου νὰ τῆς μαζεύῃ ὅσα αὐτὴ ἔρρι νε!!!

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε. νὰ ὀπισθῇ μὲ θάρρος ὅσο δὲν ἐχρειαζόταν ἴσως. Ε ιλησίσε καὶ τὴν ἐσκ ιάπτε ὁλοκληρωτικά:

— Μὶλ παρντόν, μαντάμ, ἀφήσατε νὰ πέσῃ τὸ τσαντάκι σας...

Ἐκείνη, τὸν ἐκύταξε κατάματα μ' ἕνα βλέμμα ἀλλόκοτα θερμὸ καὶ διαπεραστικό, μ' ἕνα βλέμμα πράσινο σὰν τὰ σμαράγδια, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἀθωότερο ὕφος τοῦ κόσμου:

—Ἀ ναί... ἤθελα νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι κρατεῖτε τὸ μαντηλάκι μου...

ΣΤΕΛΛΑ

Γιὰ τὰ ἀμφοτερα σας κορίτσια:

—Στὸν ἔρωτα οἱ ἄνδρες γενικῶς λογαριάζουν τὴν ἡδονὴν ποὺ λαμβάνουν, αἱ γυναῖκες ἐκείνην ποὺ χαρίζουν.

—Αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν μέχρι θανάτου· ὁ ἄνδρες σκοτώνει τὸ πάθος του, ἀ ὶ δὲν σκοτώνεται.

—Ὅταν ὁ ἄνδρας ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα. τῆς μιλεῖ περὶ τοῦ ἀτόμου της, ὅταν παύσῃ νὰ τὴν ἀγαπᾶ τῆς μιλεῖ περὶ τοῦ ἀτόμου του.

—Γενικῶς—καὶ τὸ ξέρουμε ὅλες—ὁ ἄνδρας ποὺ κάνει ἀνεῦμα ὁμιλῶν περὶ ἔρωτος εἶνε μετρίως ἐρωτευμένος

—Ὁ ἔρως εἶνε μία ἀναψυχὴ γιὰ τοὺς ἄνδρες ἐνῶ εἶνε ἡ σπουδαιοτέρα ἀσχολία για τὴς γυναίκες.

—Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ ἀναρίθμητα καπρίτσια, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ παρὰ ἕνα μόνον ἔρωτα ἀληθινόν. Κάθε ψυχὴ ἔχει τὸ σπέρμα ἑνὸς μεγάλου καὶ μοναδικοῦ ἔρωτος.

—Τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνδιαφέρει νὰ εἶνε εὐτυχεῖς, τὴς γυναίκες ν' ἀγαπιῶνται.

ΣΟΝΙΑ

ΕΤΟΣ 1922.—Ἀριθ. 2 ὑπὸ τὸ 0. Τιμὴ φύλλου: 20 λεπτὰ τῆς ὥρας (πίστωσις δὲν δίδεται) Παρασκευή, 30 Φεβρουαρίου 861 π. Χ.

Γραφεῖα: Συνεπείᾳ ἐξώσεως ἐλλείπουν. Προσωρινῶς εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γωνίας.

Τηλέφων ον: Ἐλλείψει χώρου καταργεῖται.

Συνδρομαί: Περάσετε ἀπὸ τὸ Λογιστήριον καὶ θὰ τὰ συμβιβάσουμε.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΧΩΝΕΥΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΔΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μόλις ἐπιλείψουσιν
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ—ΚΛΗΤΗΡ
(δυσανάγνωστος)
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Κορῦνα-Γράμματα. Ἀθῆναι.

Τὰ ἐπιστρεφόμενα δὲν χειρογράφονται

ΚΑΤ' ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑ ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΑ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΓΙΑ 200 ΦΡΑΓΚΑ ΧΡΥΣΑ

Σκουληκομερμηγκότρυπες:

Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι, ἀξιότιμοι κύριοι, νὰ λάβω παρ' ὑμῶν τὴν τιμὴν ἣν θὰ παράσχητε ὑμεῖς πρὸς ἐμέ, ἵνα ὑποβάλλω ὑμῖν τὴν ἐρώτησιν ἐμοῦ ταύτην: Διεταράχθησαν ποσῶς αἱ φιλικαὶ ἡμῶν σχέσεις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Συμμάχων ἡμῶν; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὄχι. Διότι ἐρ' ὅσον ἡμεῖς τρέφομεν ἐγκαρδίους σχέσεις πρὸς τοὺς Συμμάχους ἡμῶν εἶνε φυσικὸν ὅτι καὶ οἱ Σύμμαχοι ἡμῶν κατ' ἀνάγκην ὀφείλουσι νὰ τρέφωσι πρὸς ἡμᾶς τὰς αὐτὰς πρὸς τὰς ἡμετέρας σχέσεις, τὰς φιλικάς, διότι, καὶ ἂν ἔτι δὲν παρέχουσιν ἡμῖν δάνειον πρὸς διατροφὴν τῶν δαπανηρῶν τούτων σχέσεων, δέον νὰ μὴ λησμονεῖται ὅτι ἐν τοῖς συμπεπλεγμένοις συμβεβηκόσι τῶν περιπλόκων περιπλοκῶν, ὁ συοχετισμὸς δύο ἀτόμων ἐπιβάλλει πρὸς ἑκάτερον τῶν σχετιζομένων νὰ τοέῳῃ ἀμοιβαίας σχέσεις πρὸς τὸ ἕτερον, δεδομένου ὅτι μεταξὺ τοῦ σχετιζοντος πρὸς τὸ σχετιζόμενον δέον νὰ ὑφίσταται ἡ σχέσις ἐκείνη ἥτις σχετίζει τὸ σχετιζόμενον πρὸς τὸ οχετίζον. Ἀλλ' ἐὰν τὰ ὕφιστα συμφέροντα τῆς πατρίδος δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκταθῶ περισσότερον, δύναμαι οὐχ ἧττον νὰ ποιήσωμαι παρεμπιπτόντως τὴν δήλωσιν ταύτην, τὴν ἐμπιστευτικήν. ὅτι τὴν ὑφισταμένην σ έσιν ἀναλίσκει δυνάμει τοῦ περὶ ἀναλώσεως νόμου, ἡ ἀνάλωσις τοῦ ἀναλισκομένου ἐν τῇ ἀναλώσει τοῦ ἀναλλοκοντος ὅπερ ἀκριβῶς ἐπιφέρει τὴν ἀνάλωσιν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔλαβον τὴν τιμὴν ν' ἀποδείξω σαφῶς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Δ. Γούναρης

Ἡ χθεσινὴ συνεδρίασις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως

(Ἐκ τῶν ἐστενογραφ. πρακτικῶν)

Ὅλοι οἱ βουλευταί.—Προδόται, ἀπάτριδες, παλησόκυλα...

Ὁ προεδρικὸς κώδων.—Τάγκα γνσύγκα.

Ὁ κ. Πόπ.—Ἡμεῖς ἡ ὑγιὴς ἀντιπολίτευσις...

Ὁ κ. Μπούσιος.—Βάρδα γιατὶ θὰ σᾶς κουτουλίσω.

Ὁ κ. Δαγκλῆς. —Ἀποχωροῦμεν διὰ παντός, ἵνα ἐπανέλθωμεν τὴν ἐπαύριον.

Τὰ θεωρεῖα.-Μπράβο! μπράβο!

Ὁ κ. Γκλιᾶβς (τέκνον τοῦ λαοῦ) —Τὸ ἀποχωρητήριον τοῦ κ. Δαγκλῆ δὲν εἶνε δεξιά.

Ὁ κ. Γούναρης.—Ὑμεῖς φεύγοντες, ἡμεῖς μένομεν.

Ὅλοι οἱ βουλευταί. — Γκάπ γκούπ, γκάπ, γκούπ.

Ὁ κ. Παρίτσης.—Τί βαρᾶς ρέ; Μεθ' ὃ ἡ συνεδρίασις λύεται καὶ ὁ κ. Λεβίδης ἐξακολουθεῖ ν' ἀγορεύῃ.

Δήλωσις

Ἐπειδὴ καλοθέλνταί μας τινές, φθονοῦντες τὴν «Πρωταπριλιάν» διὰ τὰς καθημερινὰς ἐπιτυχίας της καὶ τὴν ἀνύπαρκτόν της κυκλοφορίαν, διασείρουσιν ἐπιτηδείως ἀτιμωτικὰς φήμας εἰς βάρος μας, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δηλώσωμεν ἀφ' ἑνὸς ὅτι οὐδέποτε ἡ ἀξιόραστος σύζυγος τοῦ ἀρχισυντάκτου μας ἠπάτησε τὸν συζύγόν της μὲ τὸν κλητῆρα τῶν γραφείων μας, διότι γραφείων μὴ ὑπαρχόντων μᾶς εἶναι περιττὸς ὁ κλητήρ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ ἐφημερίς μας οὐδεμίαν ἀκολούθως, οὐδὲ πορρωθεν, σχέσιν ἔχει μὲ τὸ περιοδικὸν «Σφαῖρα» τὸ ὁποῖον οὐδὲ κατ' ὄψιν γνωρίζει. Ταῦτα χαριν τῆς ἀληθείας.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ὑπεύθ. συντάκτης: Γ. Φραγκούδης

Ὁ μεγάλος διαγωνισμὸς μας

Ἡ ὡραιοτέρα ἀραπίνα τῆς συνοικίας σας

Θὶ ὑπενθυμίσωμεν τὴν ἀφέλειαν καὶ ἐγνωσμένην ἀνοησίαν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐὰν ἐπεμένομεν νὰ βεβαιοῦμεν αὐτοὺς περὶ τῆς παταγώδους ἐπιτυχίας τοῦ μεγάλου διαγωνισμοῦ μας πρὸς ἐκλογὴν τῶν ὡραιοτέρων συνοικιακῶν καλλονῶν. Ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι πλείονες τῶν 325 χιλ' ἀραπινῶν ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος μετέσχον ὅλως αὐθορμήτως καὶ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν διαγωνισμόν μας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατ' ἐπανάληψιν εὕρομεν ἤδη ἐμπελάνμας ἐκ πλείσων γονέων κ ὶ ἀδελφῶν, διότι, ἄζευ οὐδεμιᾶς ἀδείας, ἐδημοσιεύσαμεν τὰ ὀνόματα πολλῶν δεσποινίδων, διαπομπεύσαντες οὕτω ταύτας. Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀπτοήτως καὶ ἀνερυθράστως χωροῦντες ἐπὶ τὸ ἔργον μας, προέβημεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς βασιλίσσης τῆς αἰθιοπικῶν καλλονῶν τῆς ὁποίας ἰδ ὺ ἡφθάστου ὡραιότητος φωτογραφία:

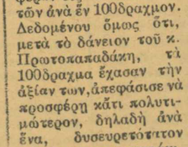

Ἡ δεσποινὶς Ραμπιτζανάθ Ταγκὸρ (μετάφρασις Κ. Τρικογκίδη) ἥτις ἀνεδείχθη νικήτρια εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ «Παρνασσοῦ»

Ὁ «Παρνασσὸς», συνεπὴς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ μὴ ὁμοιάζων πρὸς τὴν «Χαριυγήν» ἡ ὁποία προκηρύσσει διαγωνισμοὺς μετὰ μεγάλων βραβείων διὰ νὰ τοὺς ἀνακαλέσῃ κατόπιν, ἢ πρὸς τὴν «Σφαῖραν» ἡ ὁποία δὲν δίδει ὡς βραβεῖα εἰμὴ εὐτελεῖς τινὰς προῖκας 5,000 δρ., προσέφερε πρὸς τὴν νικήτριαν μίαν ὑπέροχον ἀπόδειξιν πληρωμῆς 10 χιλ. δρ. πρὸς ἐξόφλησιν ἐκ μέρους της.

Ἑλληνικὴ ποίησις

Τὸ Χαντάκι

Δυὸ γλάροι ἐψηνόντουσαν
ἀπάνω μὲ μιὰ σχάρα
καὶ λέγανε: «—Ἤ ζέσση αὐτὴ
ἦταν καὶ σκὶ Σιχάρα,
τότε ποὺ κολυμπούσαμε
μὲ τοὺς κοριοὺς στὴν ἄμμο!...»
Κι' ἀπὸ τὴ ζέσση τὴν πολλὴ
γλυστροῦν καὶ πέφτουν χάμω.

Γ. Μπούσιος

(Ὑποψήφιος Προεδρουργὸς)

Λόγῳ πληθώρας ὕλης
παρεκαλέσαμεν τὴν
λογοκρισίαν νὰ μᾶς
ἀφήσῃ τὸ παρὸν κενόν.

Ἡ Πεινανοθήκη μας

Ἐκ τῆς υεφόχου ἐπιφυλλίδος μας

«...Καὶ προσέφερε τὸ κεφαλάκι του ἕνα γίνγ στὸ φοῦρνο μὲ πιτάτες...»

Αἱ ἀγγελίαι μας

—Διαπρεπὴς ρήτωρ, γνωρίζων νὰ συντάσσῃ καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ θαυμασίους ἐπικηδείους, ζητεῖ πελατείαν.

— Ἐνοικιάζεται πῖθος κατάλληλος καὶ διὰ γκαρσονιέραν. Γράψατε «Διογένην» Φανάρι Πλάκας.

—Πολύτιμον μπαστοῦνι ἀπὸ γνήσιον ξύλον τῆς γνώσεως πωλεῖται ὑπὸ τοῦ λαϊκοῦ πολιτικοῦ συλλόγου. Τιμὴ εὐκαιρίας.

—Κύριος καλοῦ ἐξωτερικοῦ, εἰδικῶς σπουδάσας τ' ἀφροδισια ἐν Βιέννη κπιδιλῶν τὴν ρωσσικήν, ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμελημένην διχοτόμησιν χαρτονομισμάτων γιὰ μετρίας ἀμοιβὴς εἰς Γεωργίους Σταύρους.

—Πωλεῖται χρονδρικῶς λαϊκὴ ὀργὴ παρὰ τῷ κ. Βαζίκη. Ἀπευθυντέον «Μαγειρεῖον ἡ Ἀρκαδία»

—Νεόπλουτος κυρία, γνωρίζουσα νὰ πιάνῃ τὸ πηρούνι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι χωρὶς νὰ βγάνῃ τὸ μάτι της, δίδει δωρεὰν μαθήματα καλῆς συμπεριφορᾶς.

—Ἡ «Πρωταπριλιὰ» ζητεῖ κύριον, μετρίου ἀνασήματος, δυνάμενον νὰ τῆς προμηθεύῃ καθ' ἑκάστην 1000 δρ. εἰς στέμματα Ἀπαραίτητοι καλαὶ συστάσεις.

—Ἀσπονινὶς, 75 ἐτῶν, ἐνθῆ, ἀσθματική, παίζουσα εἰς τὴν ἐντέλειαν σχοινάκι καὶ τρομπόνι, ζητεῖ νέον εὐκατάστατον εἰς γάμον. Σπεύσατε πρὶν ἐξαντληθῆ.

— Πωλοῦνται βουρτσάκια γιὰ τὰ δόντια, μεταχειρισμένα,

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Δέκα χρόνια τώρα φυτοζωῶ σ' αὐτὸ τὸ ἐρημόνησο ποὺ μ' ἔχουν στείλει ὡς πρόξενο, ἐπιτηδες γιὰ νὰ μὲ κρατοῦν ἐξόριστο. Ὅλοι ὅσοι μὲ ξέρουν ὁμολογοῦν ὅτι ἤμουν ἄξιος καλλιτέρας τύχης, ὅτι μὲ τὴν ἀξία μου θὰ μποροῦσα ν' ἀνέλυω στὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα, Ἀλλοίμονο!—ἱστορία συνηθισμένη—μιὰ γυναίκα μ ἐχαντάκωσε, κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ἡ βασίλισσα.

Ἤμουν τότε παιδαρέλι—δεκαεννηὰ ἐτῶν—κι' ἐρέμβαζα ἐν' ἀπογεμα στ' ὄμορφο βασιλικὸ πάρκο. Εἶχα κάνει ἕναν περιπατο κάτω ἀπ' τὸ θολο ποὺ ἐσχημάτιζαν οἱ εὐγενικὲς φιλλύρες, κι' ἐκάθησα νὰ ξεκουρασθῶ κοντὰ στὴ λιμνοῦλα ποὺ τὴν ἐτριγύριζαν οἱ καλαμιὲς, κι' οἱ νάρκισσοι καθρεφτίζουνταν στὰ νερά της. Ἔνα μυστήριο ἁπλωνόταν στὴ σιγαλιὰ ποὺ τὴν ἐνανουριζε μονάχα ἡ ψαλμῳδία τοῦ φλοίσβου τῆς λιμνοῦλας. Μακ νά, στὸ τέλος τῆς λεωρόρου τῶν κέρων φάνταζε τὸ παλάτι, γκρίζο, μελαγχολικό.

Στὴν ἀρχὴ ἡ γαλήνη μ' ἄνοιξε τὴν καρδιά. Σὲ λίγο μιὰ ἀνεπαίσθητη ἀγωνία ἄρχισε νὰ γεννιέται μεσα μου—ἴσως τὸ ἄρωμα τῶν ναρκίσσων—καί σχεδὸν ἄκουγα τοὺς δυνατοὺς παλμούς μου. Σὰν ἀπαντησις σ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, ἕνας ψίθυρος ἀνάλαφρος, ὁ ψίθυρος κουκιῶν ποὺ ζαχίζαν τὰ νερά, ἀκούστηκε. Ταραγμένος κρύφτηκα μέσ' στοὺς θάμνους. Ὁ ψίθυρος ἐσταμάτησε. Τὸ μυστήριο κι' ἡ σιγαλιὰ ἁπλώθηκαν πάλι· τὸ γλυκὸ λυκόφως ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἀργά. Μιὰ ἀγριόπαπια φτερούγισε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, ἔπειτα μια ἄλλη, καὶ μ' ἕνα γλυκὸ μουρμούρισμα τὰ κουπιὰ ξανακούστηκαν, ἡ πλώρη μιᾶς βάρκας ξεπρόβαλε ἀνάμεσα ἀπ' τὴς καλαμιὲς μιὰ γυναίκα φάνηκε, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ νειάτα καὶ ὑγεία, ψηλή, λίγο ἀδύνατη, σβέλτη, μὲ μάτια φωτεινὰ καὶ στόμα θεϊκό. Τὰ κρινένια χέρια της τραβοῦσαν ἀπαλὰ τὰ κουπιά· ὁ ἀφρὸς, φίλντισι καὶ χιόνι μαζί, ἀκολουθοῦσε πίσω τὴ μαγεμμένη βάρκα· ἡ ὑσαξὶς μου ὁλόκληρη ἐδονήθη ἀπὸ τρυφερότητα, θλῖψιν, ἰκεσίαν!

Κρύφτηκα καλλίτερα, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου, μὲ τὸ λογικὸ σκοτισμένο. Γιατὶ ἦταν ἐκείνη, ἡ βασίλισσα. ποὺ τὴν ἀγαποῦσα μυστικά, κι' ὅλο τὸ ἀπόγευμα αὐτὴν ἐσυλλογιζόμην. Στὴν πούμνη τῆς βάρκας, ἕνας ὁμορφος, πολὺ νέος πρίγκηψ, ὁ ἀγκῶνιός τῆς βασίλισσας, κρα οὔσε τὸ τιμόνι. Ὁ ειροπόλος μὲ τὸν κύκνειον λαιμό της ἀναριγιμένον πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὰ μπράτσα της προτεταμένα, ἐκωπηλατοῦσε πάντοτε. Ὦ νεραϊδένια ὀπτασία!

Ξαφνικά, ἄκουσα μιὰ κραυγή, εἶδα τὴ βάρκα νὰ γέρνῃ ἀπότομα καὶ τὸν πρίγκηπα νὰ πέφτῃ στὰ νερά. Εἶχε σκύψει πολὺ γιὰ ν' ἁρπάξῃ ἕνα νούφαρο, ἡ βάρκα ἔγυρε ὑπερβολικὰ κι' ὁ ὄμορφος νέος γλύστρησε. Ἡ βασίλισσα μόλις νὰ ἐπρόφθασε νὰ ριχτῇ στὴν ἀντίθετην πλευρὰ γιὰ ν' ἀποτρέψῃ ἀναποδογύρισμα τῆς βάρκας. Μ' ἕνα πήδημα, ρίχτηκα στὸ νερό, ἀνέσυρα τὸν πρίγκηπα καὶ τὸν ἔβγαλε στὴν ὄχθη. Ὕστερα, βοήθησα τὴν βασίλισσα ποὺ εἶχε πλησιάσει μὲ τὴ βάρκα, ν' ἀποβιβασθῇ. Τὰ μπράτσα μου, κράτησαν γιὰ λίγο αὐτὸ τὸ κορμὶ ποὺ ἦταν κλισμένο γιὰ νὰ τ' ἀγκαλιάζουν βασιλικὰ χέρια. Ἐκείνη χλωμή, δὲν ἔβγαλε ἄχνα στὴν ἀρχή, κυττῶντας με μόνο μὲ τὰ θαυμάσια μάτια της τρομαγμένα. Μόλις ἐπάνησε τὸ κόδι της στὴ γῆ, ρίχτηκε παράφορα στὸ μικρὸ πρίγκηπα, μισολιγοθυμισμένον, καὶ καθώ. τὸν ἀγκάλιαζε μὲ ἄρια τρυφερότητα, μοῦ εἶπε:

—Σᾶς ὀφείλει τὴ ζωή του! "Ο,τι δήποτε μοῦ ζητήσε.ε, θὰ τὸ ἐπιτύχετε!..

—"Ο.τι δήποτε: φώναξα.

Μιὰ ἄγρια τραχή, μιὰ διάπυρη τρέλλα μὲ κατέλοβε. Ξαφνισμένη ἀπ' τὴ φωνή μου, μ' ἐκύτταξε κατάματα καὶ κοκκίνησε. Ἤμουν, καθώς εἶπα, πολὺ νέος καὶ ἡ ὄψις μου ἦταν ὄμορφη. Ἡ βασίλισσα μὲ γνώριζε καλά, καὶ συχνὰ εἶχα συναντήσει τὴς ματιές τῆς κεχρωμένες ἀπάνω μου. Ἔεσι μ' ἐνόησε, κι' εἶδα νὰ περνᾶ, ἀπ' τὰ μάτια της μιὰ σκιὰ συγκινήσεως ποὺ αὔξησε τὴν ταραχή μου, μ' ἔκαμε νὰ μεθύσω μπροστὰ σ'αὐτὴ τὴ βασιλικὴ ὀμορφιὰ καὶ νὰ τρέκω ἀπ' μιὰ ἱερόσυλη ἠδυπάθεια.

—"Ο,τι ἤθελε; ξαναρώτησα.,Δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε;

Ἔγνεψε ὄχι κι' ἐκοκίνισε κεφισσότερο.

—Θέλω, εἶπα...θέλω ἕνα φιλί...

—Τί τρέλλα! εἶπε σὰ νὰ μὲ μάλωνε... μόνο ἐπειδὴ εἶσαι παιδὶ σὲ συγχω ῶ.

Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἐδοκίμαζε τὴν ἴδια ταραχή, μὲ κύταζε παραξενα ἔτσι κοθὼς ἤμουν μὲ τὰ βρεγμένα ροῦχα κολλημένα κάνω στὸ κορμί μου καὶ τὸ ὄμορφο μου αὔξησε τόσο ὥστε οὔτε τὴν ἀγχόνη δὲ θὰ, φοβηθοῦν ἐκείνη τὴ στιγμή

—Τὸ ὑποσχεθήκατε! ἐφώναξα.

Καὶ ποσχωπώντας, κροτοῦ προλάβῃ ν' ἀνεισταθῇ, ἄδραξε τὸ κεφόλι της κι' ἐνόχλησε μὲ πυνετὸ τὰ χείλη μου στὰ δικά της. Τότε, σ' ἐκεῖνο τὸ φίλημά μου, τὴν ἔννοιωσα ν' ἀνταποκρίνεται, ἔνοιωσα τὴν ἡδονικὴ ἀπόκνοια τοῦ στόματός της, ἔνοιωσα τὰ χείλη της ν' ἀναδεύονται κι' αὐτὰ σπασμωδικὰ κάτω ἀπ' τὰ δικά μου. Ὅσο μιὰ ἀστραπὴ κράτησε αὐτὸ τὸ φιλὶ ἦταν ὅμως τόσο περιπαθὲς ὥστε τὰ χείλη μου ποτὲ πιὰ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ξεχάσουν, κι' ὅταν τέλος ἡ βασίλισσα μ ἔσπρωξε μακρυά. εἴδαμε ἕναν κόλπο τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως πού μᾶς ἐκύταζε.

Ὁ βασιλιᾶς τῶμαθε, ἡ βασίλισσα ἔδωκε ἐξηγήσεις καὶ μολονότι πορέλειψε τὸ σπουδαιότερο (τὴ συνενοχή της ἐαὶ ἕνα δευτερόλεπτο στὸ φίλημα ἐκεῖνο) τὴν ἄλλη μέρα μὲ διέταξαν νὰ φύγω. Μὲ εἶχαν διορίσῃ πρόξενο γιὰ νὰ μ' ἐξορίσουν. Ὁ βασιλιᾶς εἶνε ἀδυσώπητος, τὸ ξέρω. Δὲ θὰ μὲ συγχωρήῃ ποτὲ καὶ θὰ μείνω γιὰ πάντα θαμένος ἐδῶ, ἐκτὸς ἂν πεθάνῃ. Κάποτε μετανοῦ πικρὰ γιὰ τὴν τρέλλα μου· ἄλλες στιγμὲς ὅμως νοιώθω τὰ χ.ίλη τῆς βασιλίσσης σὰ νὰ εἶνε κολλημένα ἀκόμα στὸ στόμα μου καὶ τότε δὲ μετανοῶ γιὰ τίποτα. Αὐτὸ μοῦ συμβαίνει ταχτικὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα: κάθε τέτοια μέρα μοῦ φέρνει ὁ ταχυδρόμος ἕνα δέμα ποὺ ἔχει μέσα λιγοστοὺς ναρκίσσους κίτρινους· καὶ πείθομαι πῶς ὑπάρχει κάποιος ποὺ δὲ μὲ ξέχασε καὶ τὰ χείλη μου ἀνατριχιάζουν μὲ λαγνοα.

J. H. Rhosny

ΠΑΛΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Κόσμε ὡραῖε, μὲ πόση λαύρα
σ' ἔχω τώρα στὴν καρδιά!
Τ' Ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αὔρα
καὶ στὸ λάκκο μου βαθειά.

Μ' ὅσα ὁλοῦθε ἡ γῆ φυτρώνει
νάταν Θὲ μου, βολετὸ
ἀπ' τὸ χῶμα ποὺ μὲ ζώνει
σὰν τριαντάφυλλο νὰ βγῶ.

Πρὶν ὁ θάνατος μὲ σύρῃ
σὲ ἀλουλούδιαστες ἐρμιές,
εἶδα τέτοιο παγηγύρι
δεκατέσσερες φορές.

Μόλις εἶχα ἡ μαύρη ἀρχίσει
ἀνταπόκριση γλυκειὰ
μὲ τ' ἀέρι, μὲ τὴ βρύση
μὲ τὰ πράσινα κλαριά.

Τὰ λουλούδια, ἡ χλόη, τὸ πλῆθος
ἀπὸ πίστρα τ' οὐρανοῦ
κάτι μοῦλεγαν στὸ στῆθος
ποὺ δὲν ἔφτανε στὸ νοῦ.

Νέα στὰ μάτια μου εἶχαν πόρει
τὰ χαράματα ὁμορφιὰ
καὶ μοῦ ξύπνασε τὸ φεγγαρι
χίλια αἰσθήματα κρυφά.

Σὶνθισμένα ἢ σάγρια μέρη
περπατῶντας μοναχή.
ποιός, ἐρώτουνα. ποιὸς ξέρει
τὸ τί αἰσθάνομαι νὰ πῇ;

Σὲ θωριὰ χαριτωμένη,
σ' ἕνα μάτι ἀγγελικὸ
τὴν ἀπόκρισι γραμμένη
κάπως ἔφτασα νὰ ἰδῶ.

Προτοῦ ξάστερα μὲ θάρρος
μοῦ τὴ δόσῃ κι' ἡ φωνὴ
σὰν γεράκι ἐχύθη ὁ Χάρος
κ' ἐδῶ μὲρριξε νεκρή.

Μνήμη τέτοια μὲ πλακώνει
σὰν τὸ χῶμα μου βαρειὰ.
τἄλλου κόσμου χελιδόνι
θὲ νὰ πάω κι' ἐγὼ ψηλά.

Ὦ Χριστέ μου, ἂς ξαναζήσω
μόνον ὅσο εἶν' ἀρκετὸ
τῆς καρδιᾶς μου νὰ γνωρίσω
τὸ μεγάλο μυνανικό.

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ

Θυμοῦμαι ἕνα ταμπλὼ ποὺ εἶδα κάποτε. Στάθηκα, μοῦ φαίνεται, ὡς πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ τὸ κυτάξω. Καί, μολονότι δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἄξιον προσοχῆς ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, μ' ἐτάραξε ὡς τόσο ἐξαιρετικά.

Αὐτὸς ὁ πίναξ ἀναπαρίσταν τὸ Χριστό, τὴ στιγμὴ τῆς ἀποκαθηλώσεώς του. Καθώς νομίζω, οἱ καλλιτέχναι ποὺ ζωγραφίζουν τὴ Σταύρωσι ἢ τὴν Ἀποκαθήλωσι, συνηθίζουν νὰ δίδουν στὸ Χριστὸ μορφὴν ἐκτάκτως ὡραίαν καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ διαφυλάξουν τὴν ὡραιότητα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκληροτέρων μαρτυριῶν. Στὸν πίνακα ποὺ εἶδα, τίποτε τέτοιο: βλέπει κανεὶς σ' αὐτὸν πραγματικῶς τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ὑπέφερεν ἀπείρως, προτοῦ πάλιστα νὰ σταυρωθῇ, ποὺ ἐχτυπήθηκε ἀπὸ τοὺς φ λακας, κι' ἐχτυπήθηκε ἀπ' τον ὄχλο, ὅταν ἐπήκωνε τὸ σταυρὸ καὶ ἔπεφτε ὑπὸ τὸ βάρος του, ποὺ ὑπέσῃ, τέλος, ἐκι ἐξ ὥρας (τόσο τοὔλάχιστον τὸ ὑπολογογίζω ἐγώ) τὸ φρικτὸ βασανιστήριο τῆς σταυρώσεως. Πράγματι, τὸ πρόσωπό του εἶνε τὸ πρόσωπο ἀνθρώπου ποὺ μόλις τὸν κατέβασαν ἀπ' τὸ σταυρό, δηλαδὴ χωρὶς νάχῃ παγώσει, δι πτηρεῖ ἀκόμη ἀρκετὴ ζωὴ καὶ θερμοτητα· ἡ ἔκφρασις εἶνε ὀδυνηρά, σὰν νὰ νοιώθῃ ἀκόμη ὁ νεκρὸς τὸν πόνο· ἡ μορφὴ ἀποδίδεται μ' ἕναν ἀνοικτίρμονα ρεαλισμό· εἶνε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο φυσική, καὶ βέβαια ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε τὸ σῶμα ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀνθρώπου, ἔπειτα ἀπὸ τόσα βασανιστήρια.

Γνωρίζω ὅτι σύμφωνα μὲ τὴ δοξασία ποὺ ἔγινε δεκτὴ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ Χριστός ὑπέφερε ὄχι εἰκονικῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ σῶμα του στὸ σταυρὸ ὑπέκυψε πλήρως στὸ νόμο τῆς φύσεως. Τὸ πρόσωπο ποὺ ἀναπαριστάνει αὐτὸς ὁ πίναξ εἶνε πρισμένο καὶ γεμάτο ματωμένες πληγές· τὰ μάτια, ὀρθάνοιχτα, ἀναδίδουν μιὰ γαλέγια λάμψι. Ὅμως, πράγμα παράξενο, ὅταν παρατηρῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ βασανισμένο πτῶμα, ἕνα ἀλλόκοτο ἐρώτημα προβάλλει στὴ σκέψι του: ἂν ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔγιναν ἀργότερα οἱ κυριώτεροι ἀπόστολοί του, οἱ γυναῖκες ποὺ τὸν ἐπερποιοῦντο κι' ἐστέκοντο κοντὰ στὸ σταυρό, ἄν, μὲ μιὰ λέξι, ὅλοι οἱ πιστοὶ του καὶ οἱ λάτρεις του ἔβλεπαν τὸν νεκρόν του σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι (καὶ βέβαια σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ὤφειλε νὰ εἶνε· κῶς ἠμπόρεσαν νὰ πιστεύουν, βλέποντας τέτοια λείψανα. ὅτι αὐτὸς ὁ μάρτυς θὰ ἀνεσταίνετο; Ἂν ὁ θάνατος εἶνε τόσο τρομερός, θὰ ἔλεγαν ἄθελα, ἂν οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶνε τόσον ἰσχυροί, πῶς θὰ θριαμβεύσαμεν κατ' αὐτῶν; Πῶς θὰ τοὺς νικήσωμεν, ὅταν βλέπωμεν νικημένον παρ' αὐτῶν καὶ ἐκεῖνον ἀκόμη ὁ ὁποῖος, ἂν ὅσῳ ἄζῃ, ἠνάγκαζε τὴν φύσιν νὰ τὸν ὑπακούῃ, ἐκεῖνον ποὺ ἐφώναζε: «Ἀκέοῦν ἀκολούθει μοι»-καὶ ἀνάσταινε μιὰ κόρη, ἐκεῖνον στὴ φωνὴ τοῦ ὁποίου ὁ Λάζαρος ἐβγαινε ἀπὸ τὸ μνῆμα; Γιὰ ὁποιον παρατηρεῖ αὐτὸ ταμπλώ, ἡ φύσις ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν ἑνὸς κτήνους γιγαντίου, ἀδυσωπήτου καὶ ἀφώνου, ἢ μᾶλλον, ὅσον παράξενη καὶ ἂν εἶνε ἡ παρομοίωσις, ὡς μία τεραστία μηχανὴ μονιέρας ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία, κουφὴ καὶ ἀναίσθητη, ἄρκεῖε ἠλιθίως, ἐκομάτιασε κ' ἐκατάπιε μέσα τῆς ἕνα ὃν ποὺ ἀξίζει μονάχο αὐτὸ ὅσο ὅλη ἡ φύσις μ' ὅλους τοὺς νόμους της, ὅσο ὅλη ἡ γῆ. ἡ ὁποία δὲν ἐπλάσθη ἴσως παρὰ γιὰ νὰ γεννήσῃ αὐτὸ τὸ ὄν! Τὸ ταμπλὼ περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλῶ δίδει ἀκριβῶς τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς δυνάμεως τυφλῆς, ἀναισχύντου, αἰωνίως ἠλιθίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πᾶν ὑποτάσσεται καὶ ἡ ὁποία μοιραίως ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους μας. Οὔτε ἕνας ἐκ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ περιβάλλον τοῦ νεκροῦ δὲν φαίνεται σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Θὰ ἐδοκίμασαν μιὰ ἀγωνία καὶ μιὰ κατάπληξι ἀκατανίκητη σ' αὐτὸ τὸ θέαμα ποὺ γιὰ μιᾶς ἐξεμηδένιζε ὅλες τὴς ἐλπίδες των, ὅλη τὴν πίστι των, ὅτι μπροῦσε νὰ κανεῖς. Δίχως ἄλλο ἐσκορπίσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἐξαιρετικῆς φρίκης, μολονότι κυθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔπειρνε μαζί του μιὰ μεγάλη ἰδέα, τὴν ὁποίαν τοῦ λοιποῦ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ Καὶ ἂν ὁ Κύριός τῶν ὁ ἴδιος ἦταν δυνατὸν νὰ ἴδῇ τὴν εἰκόνα του τὴν παραμονὴ τοῦ μαρτυρίου του, θὰ εἶχε ἀνεβῇ ἔτσι στὸ σταυρό, θὰ εἶχε πεθάνει ὅπως ἐπέθανε;

Dostoïevsky

ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἡ πασχαλιά, ποὺ μιὰ φορὰ μὲ τὰ χλωρὰ κλαδιά τη
λίγη μᾶς χάριζε σκιὰ καὶ λίγη μυωδιά της
ξαναἀνεωσε ξανάνθισε κι' ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα
μιὰ σκέψι μὲ ἀνοῦρισε καὶ μιὰ κουφὴ ἐλπίδα.
Μὲ εἶδε καὶ μὲ γνώρισε, τὰ φύλλα της κουνοῦσε
καί, δὲ στὸ λέω ψέμματα, ψυχή μου - σὲ ζητοῦσε.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Τοῦ Marcel Prévos

1 (ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ) **ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ** (Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ MARCEL PRÉVOST) 1

Ι.—ΑΛΒΙΝΑ

Ἡ κυρία Ραχὴλ Ἔνγκελμαν καὶ ἡ κυρία Βέρθα Λορ ντ εἶχαν συναντηθῆ στὸν πρωϊνὸ περίπατο τοῦ δασους τῆς Βουλώνης.

Ἡ Ραχὴλ ἐκύταζε τὴν φίλη της μὲ βλέμμα γεματο τρυφερὸν θαυμασμὸν γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴν χάριν της, που ὡφίλετο τόσο στὴ ἀκτινοβολίαν τοῦ πνεύματός της ὅσο καὶ στὰ φυσικὰ της θέλγητρα.

—Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ χαρούμενη ἀπὸ σήμερα, τῆς ἔλεγε.

—Ἄ, ναί... ἀπαντοῦσεν ἡ ἄλλη—ἔγινα ἀπότομα κοκέτα, μ' ἔχει πιάσει μιὰ ξαφνικὴ μανία νὰ στολίζω τὸ σπίτι μου καὶ τὸ κορμί μου. Εἶνε σὰν νὰ ξύπνησα ἐξαφνα ἀπὸ ἕνα λήθαργον τῶν ἐισήσεων μου... Ὦ! θὰ ἤθελα νὰ ἴδω τὰ τελειότερα μαγαζιὰ γύρω στὸ λαιμό μου, καὶ τους σαπφείρους καὶ τοὺς σμαράγ ους τοὺς πιὸ σπανιους στὰ δάχτυλά μου. Πηγαίνω τώρα συχνὰ στὴς μοδίστρες. Καὶ στὸ ἀπρατμὰν μου που ἀγαποῦσα τόσο, ποὺ τὸ εἶχα ἐπιπλωσει σύμφωνα μὲ τὸ νοῦστο μου...

—Καὶ τόσο ἀρμονικα! διόκψεν ἡ Ραχήλ.

—Τώρα ὅλα μοῦ φαίνονται φτωχικά, ἀκαλαίσθητα, χωρὶς ἁρμονία καὶ στὺλ τοποθετημένα. Ὁ Γιαγκος ἔχει τέτοια φιλέτσα. Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς ..καὶ τὸ γοῦστο του τόσ σταθερό. Δὲν ἔχω ἀκόμη τὸ κουράγιο νὰ τὸν δεχθῶ στὸ σαλόνι μου κι' ὅμως μὲ παρακαλεῖ.

—Λοιπον, πρόκειται περὶ πάθους;

—Ἄκιστε Θωμᾶ! χαμογελᾶς προφερόντας αὐτὴ τὴ λέξι, που ἐγκλείει μιὰ θεϊκὴ σημασια! Ξέρεις ταχα τί θέ ουν να ποῦν οἱ λέξεις: ἐρωτικὸν πάθος; Ἐμένα μοῦ προξενοῦν φοβο καὶ μοῦ κεντριζουν τὸν πόθο μὰ τὴν ἀληθινή τους σημασία δὲν τὴν ξέρω. Ν' ἀγαπᾶς, ν' ἀγαπᾶσαι;... αὐτὰ εἶνε γιὰ μένα λέξεις μυστηριώδεις πού δὲν τὴς ἐννοῶ.

—Ἀχάριστη! Τόσο ἄνθρωποι προσεφέρθησαν νὰ σοῦ μάθουν ἡ σημασία τους!

—Ὦρ ἶι τι λέ.! Καὶ τί ἔχασαν αὐτοί; Δι σκέδυζι προσπαθῶντας νὰ τοὺς ἀρέσω ἔχασαν μηπως τὸν καιρό τους, τὸν κ ιρὸ δηλαδὴ πού τοὺς ἐπέτρεψα νὰ μὲ θαυμαζουν; Καὶ σὲ σένα θέλω ν' ἀρέσω: μήπως πρέπει νὰ π ραπονιέσαι γι' αὐτο; Δὲν ἀξίζει ταχα τίποτε κιι τὸ ὅτι ἀπλῶς ἐδέχθηκα νὰ τοὺς προσεξω καὶ νὰ τοὺς σαγηνεύσω; Καὶ τοὺς παρεχώρησα ἀκόμη περισσότερα, ὅπως παραδείγματος χάριν σ' αὐτὸν τὸν Σωλνουά, πού ἀρχίζει νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ κατανῇ ἀνυποφόρως. Τοὺς ἔδωκα ὅλ τὸν καιρὸ καὶ ὅλη την ἐλευθερία νὰ μοῦ κάνουν ὅρτε γιὰ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ μὲ σ ιγηνεύσουν, νὰ μὲ κάνουν νὰ τοὺς ἀγαπήσω, νὰ τοὺς ποθήσω. ἄν θέλῃς, ὅπως μὲ πόθησαν κι' αὐτ ί. "Ἀν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸ κατώρθωνε. δὲν θὰ ἔκανα παζάρια, μὲ ξέρεις. Θ ι τοῦ ἐδιδόμουν ὁλόκληνο! γι ὅλη μου τὴ ζωή!... Ἐξ-ρράγη σ' ἕνι παιδικὸ γέλοιο κι' ἐξηκολούθησε: Μὰ δὲ βαρυθεσαι! ὅλοι ἀφήνου στὴ μέση τὴς προσπάθειές τους. κι' ὕστερα μὲ μισοῦν, κι' προσπαθοῦν νὰ μ' ἐξευτελίζουν. Ἐνῶ ὤφειλαν νὰ μ' εὐχαριστοῦν ποὺ τοὺς ἀποτράβηξα γιὰ ἕνα διάστημα ἀπὸ τὴν πληκτικὴ κι ὶ ταπεινὴ ζωή τους, καὶ τοὺς ἐχάρισα μια ἐλπίδα τῆς ὁποίας δὲν ἤσαν ἄξιοι...

—Κι' αὐτὸς ὁ Γιάγκος ντὲ Τρεβοῦ, στὸν ὁποῖον ἀφιερώνεις σήμ ρα ὅλη τὴ σκέψι σου, διέκψεν ἡ Ραχήλ, θ' ἀποδειχθῆ κι' αὐτὸς ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους. Τώρα ἀρχίζει νὰ σ' ἀοέσῃ. Σὲ λίγο θὰ σ' ἀρέσῃ περισσότερο. Θ ἰρῶῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ σ' ἀρέσῃ λιγώτερο ἀπ' τὴν προηγουμένη... Κι ὶ δεθὰ τὸν ἀγαπήσῃς. Καὶ θὰ σὲ καταριέται, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι

—Ἄ, ὄχι... μ' αὐτὸν δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

—Τὸ φαντάζεσαι.

—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο! Τ' ὄμορφο πρόσωπό της ἔγινε σκεπτικό, ἔπειτα ἐρωτίσθη ἀπὸ τὴν σκέψιν ποὺ ἔλαμπε στὰ λόγια της: —Ἐπιζητῶ νὰ τοὺ ἀρέσω, ὅπως καὶ στοὺς ἄλλους. Ὁ-μως γιὰ τοὺς ἄλλους...γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους... ἤμουν βεβαία, ὅτι τοὺς ἀγέσω. Ἐνῶ γι' αὐτὸν ἔχω τὸ φόβο μήπως δὲν τοῦ ἀρέσω.

—Ἔλα δά, εἶνε ξετρελλαμένος μαζί σου, εἶνε φανερο. Ἡ Βέρθα ἀνέτεινε ἁπαλὰ τὸ πυρρόξανθο κεφάλι της:

Εἶνε ξετρελλαμένος μὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ μου τὴν ὁποίαν ἔχει στὴν ψυχή του. Μὰ αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν εἶμαι ἐγώ.

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

Ἡ Βέρθα ἔσμιξε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς φίλης της:

—Μὴ μοῦ ζητᾶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὄχι ἀκόμα... μιὰ μέρα θὰ κατα ἄβῃς, θα σει τὸ ὅλα... Σήμερα δὲν ἔχω τὸ θαρρος. Ἄφησε με νὰ μεθυσθῶ ἀπὸ τὸ παρόν, πού εἶνε ἠδονικό. Ναί, ὁ Γιάγκος μὲ λατρεύει. Ἂν τοῦλεγα αὐριο: στεφανώσου με, αὐτὸ τὸ παιδὶ τῶν εἴκοσι χρονῶν, αὐτὸ τὸ παιδὶ τῆς ἐντίμου καὶ εὐσεβοῦς οἰκογενείας, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸ κάμῃ. Ξέρει ὅτι εἶμαι ἄκτιστη· ξέρει καὶ τὴν ἡλικία μου, ποὺ δὲν εἶνε μικρή. Ἀ, γιατὶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μάθῃ τα χρόνια μου.. ! Τὰ χαρακτηριστικά μου, τὰ μαλλια μου τὸ κορμί μου... ξέρω ὅτι, ὡς ἐν θαύματος, ἡ ἡλικία δὲν τὰ πείραξε ἀκόμα· ἀλλὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου εἶνε ἀμείλικτο κι' οἱ ἄνδρες εἶνε πιὸ σκληροὶ ἀκόμα καὶ δὲν παύουν νὰ φωνάζουν πῶς εἶμαι μεγάλη! "Ὁλα τὰ βιβ ία ποὺ ἔχω συγγράψει καὶ ποὺ λές ὅτι μὲ δοξαζουν, θα τὰ δίνα ὅλα, γιὰ νἄχω, ἄν ἦταν δυνατόν, τὴν ἡλικία ποὺ φαίνομαι πῶς ἔχω. Μα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ κυρεύζω μὲ τὴς στενοχώριε μου.

Δὲ μὲ κουράζεις."Ισια ἴσια ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ μελαγχολική.

—"Ἐχεις σκοντοῦσες;

—"Ὀχι... δι φορες μελαγχολίες ποὺ ἔρχονται καὶ φεύγουν καὶ μόνο μὲ τὴν ἐργασία ἢ μὲ τὴ φιλία ἀνακουφίζονται. Μὴ μοῦ φύγῃς τόσο γρήγορα!... Θέλεις νὰ προγευματίσουμε μαζί; Κι' ἐ,ὼ ἔχω νὰ σοῦ πῶ πολλά

—Εἶχα σκοπὸ νὰ σ' ἐπισκεφθῶ αὐτὲς τὴς μέρες στὴν Τράπεζά σου, ὡς τραπεζίτη μου... γιὰ νὰ μοῦ πῆς πόσες εἶνε οἱ διαθέσιμες καταθέσεις μου.

—Θὰ ρωτήσουμε, ἄν θέλῃς. Πιὸ ἁπλᾶ, τί ποσόν σοῦ χρειάζεται;

Ἡ Βέρθα ἐπῆρε μίαν ἔκφρασιν παιδιοῦ ἀνησύχου:

—Ἄκουσε: τὸ καινούργιο μου ρωμάντζο θὰ ἐκδοθῆ σὲ λίγο... ἐκτὸς τούτου ἀνέλαβα νὰ γράφω ἕνα φιλολογικὸ χρονικὸ κάθε μῆνα σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιθεώρησι... ἀπ' ὅλα αὐτὰ θἄχω σὲ λίγο πενῆντα χιλιάδες φράγκα.

—Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ δώσῃς ἀναφορὰ περὶ τῆς οἰκονομικῆς σου καταστάσεως, εἶπε ἡ Ραχὴλ γελῶντας. Πές μου τι ποσὸν σοῦ χρειάζεται καὶ θὰ δώσω ἀμέσως ἐντολὴ στὸν ταμία μου νὰ τὸ θέσῃ στὴ διάθεσί σου.

—"Ὀχι! Ἔέρεις ὅτι ἀπ' τοὺς γονεῖς μου, ποὺ ἦσαν τίμιοι μικροεμποροι, ἔμαθα νὰ φροβοῦμαι τὰ χρέη... Ἀλλ' ἀσφαλῶς ἀπὸ σήμερα ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἔχω ἔσοδα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Ἂν εἴχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὰ προξεφλήῃς, θα σ' εὐχαριστήσω.—Καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, μὲ μιὰ χαριτωμένη συστολή, ὡμολόγησε: —Θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα ὡρα

στὸν ἔρωτα ὅλων τῶν ἀνδρῶν.

—Μιὰ καρδιὰ σὰν τῆς Ἀλβίνας κατορθώνει νὰ μεταρσιώγῃ τὸν ἀνδρικὸν ἔρωτα, νὰ ἐξαγνίζῃ αὐτὴ τὴν προστυχιὰ, τόσο διάπυρος εἶνε!... Ἄκουσε...θὰ μ' ἐννοήσῃς.. Ὁ Γκυιοῦ, ὁ διπλωμάτης...ξέρεις; Ὁ Μωρὶς ντὲ Γκυιοῦ διασκεδάζει νὰ διαδίδῃ ἐκεῖνον τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Μερκυέγι γιὰ τὰς κυρίας δὸν Ζουάν. Καὶ ἀποδίδει τὸν τίτλον αὐτὸν ὅπου θέλει, σὲ μένα, σὲ σένα, στὴ μεγάλη δούκισσα Τζίλδα, στὴν Ἀλβίνα..Λίγο μᾶς ἐνδιαφέρει,δὲν εἶν' ἔτσι; Ὅμως, ἂν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἔχει καμμιὰ ἔννοια, πραγματικῶς μόνο στὴν Ἀλβίνα ταιριάζει. Μόνον αὐτὴ εἶνε μία δὸν Ζουάν. Ἂν ὁ δὸν Ζουὰν ἦταν γυναίκα, θὰ ἦτανῆ Ἀλβίνα. Σὰν τὸν δὸν Ζουάν, τὴν ἔρω κι' αὐτὴν θῦμα ἑνὸς ἀνακοτρέκτου μοιραίου. Κυνηγάει ἕνα φευγαλέον ἰδεῶδες διὰ μέσου ἀκογωγευτικῶν ἀποπειρῶν· τίποτε τὸ ταπεινὸν ὅμως,τίποτε τὸ ὑλιστικὸν στὸ διακαὲς ἰδεῶδες της. Βρίσκεται εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν, χωρὶς νὰ μοιάζῃ καθόλου μὲ τὴς κουρασμένες, τὴς χορτασμένες ἀπὸ ἔρωτα γυναῖκες. Ἡ Ἀλβίνα, ὁλοφάνερα πλασμένη ἀπὸ τὴ φύσι γιὰ νὰ ἐμπνέῃ τὸν ἔρωτα, τείνει πάντοτε πρὸς τὸν φυσικὸν σκοπὸν της. Καὶ δὲν εἶνε σφάλμα της ἂν οὐδέποτε ὁ ἔρως τῶν ἀνδρῶν τὴν ἱκανοποίησε· τὸ τρωτὸν ἐγκειται εἰς τὴν δυσαναλογίαν τῆς ἠθικῆς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ αὐτῆς. .

Ὅλαι αὐταὶ αἱ λέξεις, ποὺ μὲ τόσην θέρμην ἐποφέρονται ἀπὸ τὴν Βέρθαν Λοράντ, ἐπλήγωναν ἕνα εὐθικτον σημεῖον στὴν καρδιὰ τῆς Ραχήλ, καὶ, μολονότι ἀγαποῦσε ἀρκετὰ τὴν Ἀλβίναν κι' ἐπεριφρονοῦσε τὰς εἰς βάρος της συκοφαντίας, ἡ πικρία της ὑπερεξεχείλισε ;

—Ἂν δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τοῦ ἔρωτος ποὺ λές,τοῦλάχιστον εἰς τὰ πειράματά της εὑρῆκε ἀρκετὸ χρῆμα.

—Χρῆμα! διεμαρτυρήθη ἡ Βέρθα. Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ περιφρονῇ τὸ χρῆμα ὅσο ἡ Ἀλβίνα. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ὡς κόρη ἦταν πλουσία. Ὁ δεύτερος σύζυγος τῆς μητέρας της τῆς ἐκληροδότησε τὸ λιγότερο ἕνα ἑκατομμύριο ὁλοστρόγγυλο, Ἀργότερα, ὁ ἄνδας της ποὺ πέθανε τῆς ἄφηκε ἄλλο ἕνα.Κι' ἡ περιουσία της αὐτή, μ' ὅλα ὅσα λέει ὁ Γκυιοῦ, τῆς ἀρκεῖ γιὰ τὴν πολυτελῆ ζωὴ ποὺ κάνει. Ἡ Ἀλβίνα νὰ πουληθῇ ! "Ω, ποτέ ! Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φθάσῃ τὸ ἰδεῶδες της, καὶ ἂν ἀκόμα πρόκειται νὰ θυσιάσῃ τὴν περιουσία της καὶ νὰ ζήσῃ μὲ δουλειά, θὰ στείλῃ στὸ διάβολο τὴν περιουσία της καὶ θὰ ἐργασθῇ.— Καὶ μετὰ μακρὰν διακοπὴν, ἡ Βέρθα ἐπρόσθεσε:—Καὶ ἴσως ἐκεῖ θὰ καταλήξῃ.

—Γιὰ χάρι ἐκείνου τοῦ γιατράκου;

—Σὲ κεῖνον τὸν γιατρᾶκο (τοῦ ὁποίου ἄλλως τε ἡ διανοητικὴ ἀξία εἶνε πρώτης τάξεως) πιστεύει πῶς εὑρῆκε ὅ,τι ἐγύρευε σ'ὅλη της τὴ ζωή: μιὰ καρδιὰ ἀνυστερόβουλη, εἰλικρινῆ, ἐντιμη. Οἱ ἄλλοι ἄνδρες ἔπεσαν στὰ πόδια της γιὰ νὰ τὴν ἱκετεύσουν νὰ γίνῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ δική τους. Μ' αὐτὸν, ἢ τὰ πάντα ἢ τίποτε. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχει συμβῇ τίποτε μεταξύ τους, ἀπολύτως τίποτε, οὔτε καὶ ἀθῶα μαθητικὰ φιλιά, ὅπως μεταξὺ τοῦ Γιάγκου καὶ ἐμοῦ. Τὸ ξέρω ἀπὸ τὴν ἴδια, ποὺ μοῦ τὰ ἐξεμυστηρεύθη ὅλα. Ἀπόλυτος αὐστηρότης.Ἀλλὰ βλέποντας καὶ κάθε μέρα, γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ κάμουν ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον. Δὲν τὸ πρόσεξες ὅτι δὲν ἐμφανίζεται πιὰ πουθενὰ στὸν κόσμο, οὔτε στὰ ρεστωράν, οὔτε στὰ θέατρα, οὔτε στὴς κοῦσσες; Δὲ βγαίνει παρὰ ἐλάχιστα, καὶ στοὺς χοροὺς ἀκόμα τὰ καταφέρνει ὥστε νὰ καλέσουν καὶ τὸν Βωγκρενιέ, γιὰ πάρ κι' αὐτή. Τὴν κάνει νὰ περνᾷ μιὰ ζωὴ σκληρή, σκηνὲς ζηλοτυπίας, ἀνακρίσεις γιὰ τὸ παρελθόν της, θυμοί, μετανοιώματα, παράπονα, ἰκεσίες. Ὑποφέρει... ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε τόσο εὐτυχισμένη. Ἄλλως τε, ὁμολογεῖ κι' ἡ ἴδια ὅτι αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Διακοπὴ σχέσεων; ἠρώτησεν ἡ Ραχήλ.

—Ἡ γάμος. ἐξήγησεν ἡ Βέρθα. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε θετικῶς,εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι τὸ σκέπτεται: μονάχα ποὺ πρέπει νὰ εὐπιθῇ καὶ ὁ Ροζὲ, πρᾶγμα ποὺ δὲ φαίνεται εὔκολο !

—Τὸ καταλαβαίνω... εἴκοσι χρόνια μικρότερος ἀπ' τὴ μνηστή του.

—Ὦ! αὐτὸ δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε ! Δείχνει ὅτι περιφρονεῖ τὰς προλήψεις καὶ τὰς κοινωνικὰς συμβάσεις. Μονάχα ποὺ ὑπάρχει στὴ μέση τὸ παρελθὸν τῆς Ἀλβίνας κι' ἡ περιουσία της.

—Μ' ἀφοῦ δὲν ἔχει προλήψεις!

—Κατὰ βάθος πιστεύω ὅτι τῆς σέβεται ὅλες τῆς προλήψεις,αὐτὴν εἶνε ἡ γνώμη καὶ τῆς Ἀλβίνας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πρόληψις γιὰ ἕνα τίμιον ἄνδρα, ποὺ κερδίζει μὲ τὴ δουλειὰ τὸ ψωμί του, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν σταμπάρουν μὲ μιὰ ὡρισμένη λέξι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ αἰσθηματικὴ κρίσις των εἶνε στὴν ὀξύτητά της. Ἀνεγνώρισαν καὶ οἱ δυὸ τὴν ἀνάγκη ἑνὸς μικροῦ χωρισμοῦ γιὰ νὰ σκεφθοῦν. Ὁ Βωγκρενιὲ ἐπῆγε στὴν Ἀγγλία γιὰ μιὰ βδομάδα. Βρίσκεται τώρα ἐκεῖ σ' ἑνὸς ξάγγλου γιατροῦ, κάποιου δόκτορος Χόμπσον,ποὺ ὑπῆρξε ὁ προστάτης του. Καθὼς ξέρεις ὁ Βωγκρενιὲ εἶνε τὸ φυσικὸ παιδὶ μιᾶς γαλλίδος δασκάλας, ποὺ ἔμενε καὶ πέθανε στὸ Λονδῖνο, καιρὸς τώρα. Αὐτὸ εἶνε ἄλλως τε πολὺ σκοτεινό. Ἡ Ἀλβίνα ὑποθέτει ὅτι ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ Ροζὲ εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ προστάτης του, ὁ Χόμπσον· ὁ Ροζὲ ὅμως πιστεύει εἰλικρινῶς ὅτι εἶνε γυιὸς ἑνὸς Ἐγγλέζου ἀριστοκράτου· τοῦ τὸ εἶπε, λέει, ἡ μητέρα του ἄλλοτε. Ἐγὼ ὅμως βρίσκω, πῶς, ἂν καὶ ξυρίζει τὸ μουστάκι του ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, αὐτὸς ὁ διαύτιχος μελαχροινὸς δὲν ἔχει τίποτε τὸ βρεττανικὸ στὴ φυσιογνωμία του.

—Μόνο στὴ συμπεριφορά του λίγο.

—Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀνετράφη στο Λονδῖνο. Ἄλλως τε, γυιὸς τοῦ δεῖνα ἢ τοῦ τάδε, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι φαίνεται νὰ εἶνε ἀπὸ ράτσα καλή. Κοὶ ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὸν ἔρωτα τῆς Ἀλβίνας γι' αὐτόν.

—Κι' ἐγώ, εἶπεν ἡ Ραχήλ.

Καὶ αἱ δύο φίλαι ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των, βυθισμέναι κάθε μία εἰς τοὺς συλλογισμούς τοὺς ὁποίους προεκάλει ἡ ἀπρόοπτος ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς κοιαγῆςφίλης των.

Ἄλλα, ποία ἦτο αὐτὴ ἡ Ἀλβίνα περὶ τῆς ὁποίας μέ τόσον θαυμασμὸν εἶχεν ὁμιλήσει ἡ Βέρθα Λοράντ;

Πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν δύο [ἑβδομάδας ὀπισθεν διὰ νὰ τὴν γνωρίσωμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ξέρουμε,—τὸ εἴπαμε στὴν ἀρχή,—πῶς ἡ Μιμίκα ἦταν βαθεια μελαχροινή. Τὰ μάτια της ἦταν σὰν τὶς πιὸ μαῦρες ἐλῆές, καὶ σαν τὸ φτερὸ τοῦ κόρακα τὰ μαλλιά της, κι' ὅλες της οἱ τρίχες μαῦρες, χοντρὲς καὶ πυκνές. Καὶ τοῦ προσώπου της τὸ χρῶμα, ὅπου δὲν ἔφταναν τὰ κυκλικὰ ροδοκάλλια,— καὶ ξέρουμε πάλι πῶς ἡ Μιμίκα εἶχε μάγουλα βυσσινιά,— ἦταν σκούρο σταρᾶτο. Τὸ κορμί της ὅμως ἦταν ἄσπρο Χωρὶς ἀπότομη μετάβαση, ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ κατω, τὸ σκούρο ἀνοιγε βαθμηδόν. Καὶ γινόταν τὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο ἀχνὸ χρῶμα ποὺ θὰ εἶχε τὸ κορμὶ μιᾶς ξανθῆς μεσα σὲ νερό Ἔτσι ἡ Μιμίκα ὅλη γυμνὴ ἔδινε τὴν παράξενη ἐντύπωση μιᾶς θεᾶς θαλάσσιας.

Μὰ τὸ πιὸ θαυμαστὸ ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα, ἦταν ἡ δροσιά, ἡ ἀνθηρότης, ἡ ἄκμη αὐτοῦ τοῦ κορμιοῦ. Μπορουμε νὰ ποῦμε κι' ἡ παρθενιά, γιατὶ ἡ Μιμίκα φαινόταν σὰν κορίτσι ἀπείραχτο. Μ' ὅλη τὴν ἔκλυτη ζωὴ ποὺ ἔκανε, τὸ κορμὶ της διατηροῦνταν παρθενικό. Καμμιὰ ἐρωτικὴ φλόγα, ἀπέξω του ἢ ἀπὸ μέσα του, δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ μαράνῃ τὸ ἀνθῶπινο αὐτὸ λουλούδι. Τὰ κοκκινωσα φρέσκα σημάδια ποὺ εἶχε ἀφησει ἐοῦ κι' ἐκεῖ ἦ παραφορα τοῦ τελευταίου ἐρασιή, παροδικα, θα ἐσρυναν σὲ λίγο ὅπως ἐσρυσαν καὶ τὰ παλιότερα Μόνο οἱ ρῶγες τῶν μαστῶν παρουσιαζαν δυὸ ζωηροὺς μαύρους κύκλους ποὺ θὰ δυνάμωναν ὁλοένα, καθὼς καὶ τὰ διὸ σκοτεινὰ ἡμικύκλια κάτω ἀπ' τὰ μάτια..Ἦταν τὰ μόνα σημαδια που μαρτυροῦσαν, πῶς τὸ κορμὶ αὐτό, που φαινοταν τώρα δροσερό, ἥσυχο, ἀγνό, φλογιζόταν κάθε τόσο καὶ σπαραγιζε ἀπὸ λαγνεία καὶ ἡδονή.

Ὅλ αὐτα, ποὺ χρεια σήκαμε τοσην ὥρα νὰ τὰ ποῦμε, οἱ δύο γυναῖκες τα εἶδαν σὲ λίγα δευτερολεπτα κι' ἀπομειναν ἐκσ ατικές. Ἡ Μιμίκα, ποὺ αἰσθανόταν τὴν ἀναγκην κάτι νὰ λέῃ, σὰ γιὰ να σκεπάζῃ λίγο τὴ γυμνια της μὲ τὸν ἦχο - ἂν ἦταν δυνατό! - της ὁμιλίας της, τους ἐξῆγ ·υσε ὁλοένα τὴ στάση της:

— Να, ἔτσι παρίσταναν οἱ ἀρχαῖοι τὶς γυμνὲς θεές. Ἂς εἶναι ὅμως, ἔκαμε ἡ Μιμίκα' μὲ εἴδατε ἔτσι κι' ἄλλη φορά... δὲν μὲ εἴδατε;

Κι' ἐπήδησε ἀπ' τὸ σκαμνί.

— Ἐγὼ ὀχι! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μέλπω.

— Οὔτ' ἐγω, ἐπρόσθευε ἡ Ἐρατώ.

Ἡ Μιμίκα εἶχε πάρει τὸ κουκάμισό της. Ἀλλὰ δὲν τὸ φορεσε, γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ:

— Καλέ, τί λέτε;.. Δὲ θυμάστε; Ἐκείνη την ἡμέρα, μ'ἐκεῖνο τὸ γέρο, τὸν κύριο Ἀγγελῆ; ποῦ μ' ἐγύρισε γυμνή;.. τὸ κτῆνος!..

—Ἀ,ἐγώτότε δὲν σὲ εἶδα,εἶπε ἡ κυρία Μέλπω. Ἡ Ἐρατὼ σ' ἄμπασε.

—Μὰ κι' ἐγώ, εἶπε ἡ Ἐρατώ, δὲν πρόφθασα νὰ σὲ ἰδῶ. Μόλις ἔβγαλες τὸ πουκάμισο, σοῦ ἔδωσα τὴ σπρωξιὰ κοὶ μπῆκες. Δὲ θυμᾶσαι ;

— Ναί, μὰ δὲν κοίταξες ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ ἰδῇς τοὐλάχιστο τὴν ἐντύπωση τοῦ γέρου ;...

—Ὄχι, σοῦ ὁρκίζομαι Ἔκλεισα ἀμέσως τὴν πόρτα, ἀπὸ φόβο μὴ τὸ μετανοιώσῃς, κι' ἔφυγα.

Καμμιὰ δὲν γελοῦσε. Κι' οἱ τρεῖς μιλοῦσαν πολὺ σοβαρά, μὲ σπουδαιότητα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κάμαρα κι' ἡ Πελαγία. Κι' ἀπόρησε παρα πολὺ ποὺ εἶδε τὴ Μιμίκα νὰ κουβεντιάζῃ ἔτσι γυμνὴ μὲ τὸ πουκάμισο στα χέρια.

Μπᾶ ! ἔκαμε. Μὰ σεῖς θὰ κρυώσετε... Κλεῖστε κἂν τὴν πόρτα...

Τώρα μόνο γέλασε ἡ Μιμίκα.

—Ἡ Πελαγία, εἶπε, ντροπηκε γιὰ λογαριασμό μου. Ἐ, δὲν εἶνε ἡ πρωτη φορὰ ποὺ τῆς συμβαίνει. Ψέμματα, Πελαγία ;

Καὶ γελῶντας, πέρασε τὸ πουκάμισό της.

—Τελοσπάντων ! εἶπε σοβαρὴ ἀκόμα ἡ κυρία Μέλπω Ἄμα ἕνα κορίτσι ἔχῃ τέτοιο κορμί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε ἁμαρτία νὰ παντρεύεται καὶ νὰ τὸ χαίρεται μόνο ἕνας. Ἔτσι λέω ἐγώ.

—Ὡρισμένως ! φώναξε ἡ Ἐρατώ Τέτοια κορμια ὁ Θεὸς τὰ κανει γιὰ νὰ τὰ χαίρεται ὁ κόσμος. Εἰδεμὴ δὲν θὰ τἄκανε καὶ τόσο σπάνια.

Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔφθασαν οἱ δυὸ γυναῖκες, ἀπὸ τὸ δραμα τῆς Μιμίκας γυμνῆς. Σ' αὐτὸ ἔφθαναν ἄλλως τε κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπαν ἕνα ὡραῖο κοριτσίστικο σῶμα. Ἦταν ἡ φιλοσοφία τους. Τῆς Μιμίκας ὅμως τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση ὁ λόγος. Στὴ ὥρα ποὺ τῆς ἔπεφτε, τὸν ἄρπαξε σὰ μιὰ ὑπέρταση, τελειωτικὴ δικαιολογία Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε στὶς γυναῖκες, οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι, ντυνόταν καὶ συλλογιζόταν :

«Ἔσυχε, βλέπεις, νὰ εἶμαι καὶ τόσο ὥμορφη ! Γιὰ νὰ μὲ καμῇ ἔτσι ὁ Θεός, βέβαια ποὺ μὲ προώρισε γιὰ κατι τι. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼ ἀκολουθῶ τὸν προορισμό μου».

Ἔτσι, ὅταν ἔφυγε κεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τῆς Μέλπως, εἶχε ξεχάσει ὁλοσδιόλου γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε πάει.

Δὲν θυμόταν παρὰ τὸν ὥμοσφο 'κεῖνο Μιχαλάκη. Κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν ξαναϊδῇ.

Ἀραγε θὰ πήγαινε πάλι γρήγορα, ὅπως τῆς ὑποσχέθηκε ; Ἢ θὰ ἔκανε. ὁ κακός, κανένα μῆνα ;...

***

Ὁ Νῖκος, ὁ ἀδελφος τῆς Μιμίκας,— ἕνα χρόνο μεγαλύτερός της,- ἦταν ἀπὸ τοὺς «ἥσυχους» καὶ τοὺς «φρόνιμους» νέους τῆς Ἀθήνας. Δὲν ἔμοιαζε καθολου μ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν πάρει στὸ λαιμό τους τὴν ἀδελφή του. Δεν θἄφινε ποτὲ αὐτὸς τὸ πατρικό του σπίτι γιὰ νάνοιξῃ γκαρσονιέρα, σὰν τὸ Γεῶργο. . Βέβαια πον πλουσιόκαιδο δὲν ἐσκάθηκε ποτέ του. Μετρημένο χαρτζιλίκι τοῦ ἔδινε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του κι' ἀργότερα εἴχ' ἕνα μικρὸ μισθό, ποὺ τὸν ξόδευε σχεδὸν ὅλο στὸ σπίτι Μὰ κι' ἀφθονώτερα νὰ εἶχε τὰ μέσα, πάλι φρόνιμα θὰ ζοῦσε, γιατ' ἦταν τέτοια ἡ ἰδιοσυγκρασία του.

Ἀπὸ μικρός, δὲν αἰσθανόταν τὶς ἄγριες ὁρμές, τοὺς σφοδροὺς σαρκικοὺς πόθους, τοὺς πρωΐμους, τῶν ἐκφύλων. Συνήθως ἐρωτευόταν κορίτσια οἰκογενειῶν. ὀνειροπολοῦσε νὰ τὰ πάρῃ, τοὺς τὸ ἔταζε κάποτε στὸν ἐνθουσιασμό του, ἔπειτα ἔβλεπε πὼς ἦταν ἀδύνατο,—γιατ' ἦταν πολὺ νέος κι' εἶχε «οἰκογενειακὰ βάρη»,—κι' οἱ ἐρωτές του αὐτοί, πλατωνικοὶ ὁλωσδιόλου, σβυνόταν μὲ λίγα φιλιά. Ὅταν ἔγεινε δεκαοχτὼ χρονῶν, (μπορεῖ νὰ μὴν τὰ εἶχε κλείσει ἡνόλα), ἕνας φίλος του συνομήλικος, παραλυμένος, τὸν πῆγε μὲ τὴ βία 'ς ἕνα παλιόσπιτο, στὴ Βάθη. Ἐκεῖ βρέθηκε στὴ μέση πέντ' ἕξη «κορι σιῶν» μεγάλων, μὲ πλαδαρὰ κρέατα, μὲ πεσμένα στήθη, μὲ βαμμένα μάγουλα καὶ μὲ ξετσίπωτους τρόπους.

Μια μόνο ἦταν μικρή, δροσερή, νόστιμη καὶ φαινόταν σεμνή Κοθόταν σὲ μιὰν ἄκρη καὶ δὲ μιλοῦσε καθόλου. Βαγγελιὼ τὴ φώναζαν. Τοῦ ἄρεσε τοῦ Νίκου, γιατὶ τοῦ θύμιζε καὶ μιὰ παλιά του ἀγαπητικιά, ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα ἐκεῖνα τῶν οἰκογενειῶν. Κι' ἐπειδὴ εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα δεκάρικο,—ὁ φίλος τοῦ εἶχε πῇ πὼς δὲν χρειαζόταν ἐκεῖ περισσότερο, —τὴν πῆρε. Ἀλλὰ ὅταν ἐκλείσικαν σὲ μιὰ βρώμικια κάμαρα οἱ δυὸ τους ἡ μικρούλα ἐκείνη, ἡ σεμνή,ἔγεινε ἄξαφνα τόσο ἀδιάντροπη, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ τόσο αἰσχρὰ λόγια καὶ νὰ τοῦ κάνῃ τόσο ἄσχημες χειρονομίες, ὥστε ὁ νέος συχάθῆκε, ἀηδίασε καὶ δὲν ξανάπτησε σὲ τέτοιο σπιτι. Γιὰ πολλὲς ἡμέρες μάλιστα ἦταν μελαγχολικός. Συλλογιζόταν ὅς ποῦ μποροῦσε νὰ πέσῃ ἡ Γυναῖκα, τὸ θεῖοπλάσμα,κι' ὅς πόσο μποροῦσε νὰ νοθευθῇ ὁ Ἔρως, τὸ σύραγιο αἰσθημα... (Ἀκολουθεῖ)

(Ἡ συνέχεια τῆς «Ντολορὲς» εἰς τὸ ἑπόμενον).

Ἀθηναία ἢ Ἐπαρχιωτοπούλα;

Ἀναγνῶσται: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ γυναῖκα σας ;

Ἀναγνώστριαι: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ φίλη σας;

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΜΙΑ ΠΡΟΙΚΑ 3.000-5.000 ΔΡΑΧΜΩΝ. ΑΛΛΑ ΔΩΡΑ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ.

Ροδάκινον (ἐξ Ἀθηνῶν)

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης ψηφοδέλτια συνοδευόμενα ὑπὸ ἰσαρίθμων 50λεπτων ἔστειλαν :

Ἀνὰ ἕνα.— Δ. Μπιτζίνης, Μ.Μαρνέρης, Δ. Τριαντάκης, Ἀ. Γεωργίου, Γ. Μπάτσιος. Θ. Κουκόλτσης, Φ. Σάντ, Ἀ. Τζουγάνης, Β. Κατσαντωνόπουλος,Ἡ Μοσχολέας, Χ. Φραγκιουδάκης, Κ. Λιμπιδάκης, Αἰκατερίνη Φοράδη, Φ. Ραπτόπουλος, Π. Κουτσάκης, Κ Παλαιοροὐτας, Γ. Ἀναγνωστόπουλος, Ἡ. Πλατῆς, Ι. Μπανούσης, Κ. Κορώσης, Β. Χαλκιᾶς Π. Κουτσούμπας, Δ. Κέμπος, Δ. Παναγιωτόπουλος, Ἐ. Ζαχαριουδάκης, Β.Ἀλεξάκης.

Ἀνὰ δύο.— Στέλλα Φλαμπουριάρη, Δ. Φρόνιμος, Ἰ. Φραγκουλάκης, Ν. Νιφλης, Ν. Μιχαλάκης, Ἐ. Μανιδάκης, Γ. Ἀνδριώτης, Ε. Μυλωνάκης, Λ. Καλησκάνης, Ν. Πατσιρίκας,Ἐ. Δασκαλάκης, Σ Σταυριανάκος, Ν.Φαγογένης, Ἀ. Ἀναγνώστου, Ἰ. Ζαφειρόπουλος, Ἀ. Μεντεσίδης, Ν Παττακός, Ἐ. Ζαχριανάκης. Χ. Θεοδώρου, Κ. Γκιούρκας, Φ.Ζάγκας, Λ Ψαυός,Ἰ. Ποτουρίδης, Γ. Πανωμεριτάκης,

Ἀνὰ τρία.—Γ. Κωτσῆς, Ἀ Χριστοφίλης, Ἐ. Κοζούνης.

Ἀνὰ τέσσαρα.— Ἰ. Ἀλεξάκης, Γ. Σκουρταγιώτης, Σ. Εὐσταθίου, Ἀ. Σαλαμάγκας, Π. Κουτσουμπός, Ν. Καψοκέφαλος.

Ἀνὰ πέντε.— Ἐ. Ἀλεξανδράκης.

Ἀνὰ ἕξ.— Ἰ. Λυμπερόπουλος, Β. Ἡλιάδης, Χ. Λουτράδης.

Ἀνὰ ὀκτώ.—Φιφίκα Δάφνου.

Ἀνὰ δέκα.—Γ. Παπαγεωργίου, Π. Κωνσταντίνου, Δ Γρηγορᾶς.

Ἀνὰ δέκα ἕξ.—Φ. Σκυργιάνης.

Ἀνὰ εἴκοσι δύο.—Νικήτας Συχνῆς.

Οἱ κ. κ. Ἐ. Δασκαλάκης καὶ Δ. Μπιτζίνης ἔστειλαν ἀνὰ δύο ψηφοδέλτια μὲ ἓν 50λεπτον, ἐνῶ ἐχρειάζοντο δύο.

ΤΟ ΣΥΛΛΕΓΕΝ ΠΟΣΟΝ

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω 206 ψηφοδελτίων	δρ. 103
Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	» 1350
Σύνολον	δρ. 1453

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, λόγῳ τῆς σημειωθείσης ἐλλείψεως κερμάτων, εἴχαμεν ἀπῶσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφοδελτίων. Ἂν κρίνω ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ψηφοδελτίων ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μας την παρελθοῦσαν Τρίτην, ὁπότε ἡ ἀνωμαλία εἶχε κοπάσει κάπως, ἠμπορῶ νὰ εἰμαι βέβαιος ὅτι ἡ ὕφεσις αὐτὴ τοῦ ζήλου τῶν ψηφισάντων ὑπῆρξεν ἐντελῶς συμπτωματική καὶ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἤθελα νὰ κάμω τὴν δήλωσιν ὅτι ἡ συλλεγομένη προίκα θὰ καταβληθῇ πρὸς τὴν νικήτριαν εἰςἀκέραιον,εἰς«Γεωργίους Σταύρους» δηλαδή. Τοῦτο, ἐννοεῖται, δὲν ἐμποδίζει ποσῶς νὰ προστεθοῦν εἰς αὐτὴν καὶ μερικαὶ ὁμολογίαι, τὰς ὁποίας ἤθελον τυχὸν δωρήσει οἱ ἀναγνῶσται ἐξόδων τοὺς περισσεύουν. Θὰ ἦτο πολὺ ἐπίκαιρον, ἀλήθεια, νὰ κερδίσῃ διὰ μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἡ προικοδοτηθησομένη (μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὸ μακαρόνιον) ἕνα λαχγὸν ἑνὸς ἑκατομμυρίου λόγου χάριν Θὰ εἴχαμεν τὸ δικαίωμα νὰ περιμένωμεν γενναῖον φιλοδώρημα !

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Αὐτὴ ἡ ἑβδομὰς μᾶς παρουσιάζει καὶ μίαν ἄλλην ἔκπληξιν : Ἡ Ἀθηναία, διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δημοψηφίσματος, ὑπερτερησε τὴν Ἐπαρχιωτοπούλαν, διότι ἐκ τῶν 206 ληφθέντων ψηφοδελτίων τὰ 107 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ τὰ 99 ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοπούλας. Ἡ διαφορὰ τῶν 8 αὐτῶν ψήφων δὲν εἶνε, βέβαια, μεγάλη, ἔχει ὅμως ἀρκετὴν σημασίαν ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ Ἐπαρχιωτοπούλα ὑπερτέρει κατὰ ἑκατοντάδας ψήφων ἑκάστην ἑβδομάδα.

Φαίνεται ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι ἤρχισαν νὰ κινοῦνται. Εὐχάριστον αὐτό, διὰ νὰ γίνῃ ἔτσι πεισματωδ στερος ὁ ἀγών. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ δὶς Μενεξεδένιο Μπουκετάκι ψηφίζεται ἐξ Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ ἡ δὶς Ρωμαντικὴ Βολιωτοπούλα ἐκ τοῦ Μετώπου, ἀρχίως

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δημοψηφίσματος μέχρι τοῦδε, αἱ δημοσ ευθεῖσαι φωτογραφίαι ἔχουν λάβει τὰς ἑξῆς, ἐν συνόλῳ, ψήφους:

Φύλ.	Ἀθηναία	Ψῆφ.	Ἐπαρχιωτοπούλα	Ψῆφ.
160	Ἐδελβάϊς	124	Μιστογιὰτ	342
161	Ρωμαντ. Νύξ	95	Ζυγκολὲτ	150
162	Καστανὴ	75	Κυκὴ	150
163	Μελάνς	48	Βολιωτοπούλα	292
164	Ἀν.Ἀμυγδαλιὰ	98	Ξενητεμμένη	95
165	Σασα	64	Ἀφρὸς	113
166	Μυρσίνη	72	Κόρη Κυμάτων	353
167	Μ.Μπουκετάκι	146	Χαρ. Αὐγούλα	73
168	Ἀλεξάνδρα	62	Κυκλ. Κρίνος	64
169	Μυρωμένο Γιοῦλι	56	Ἰάνθη	50

Ὁ κατάλογος αὐτὸς θὰ δημοσιεύεται στερεοτύπως, προστιθεμένων καθ' ἑβδομάδα τῶν δημοσιευομένων εἰς κάθε φύλλον φωτογραφιῶν καὶ τῶν ψήφων ποὺ λαμβάνει ἑκάστη.

Δέον νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν αἱ διαγωνιζόμεναι ὅτι διὰ νὰ μετάσχουν τῆς τελικῆς ψηφοφορίας

Γλυκομματοῦσα (ἐκ Θεσσαλονίκης)

δι' ἧς ὁ ἀποφασισθῇ εἰς ποίαν θὰ δοθῇ ἡ συλλεγομένη προίκα, πρέπει νὰ ἔχουν λάβει ἕως τότε τοὐλάχιστον 500 ψήφους, ἀριθμὸς ὅστις ὡρίσθη ὡς βάσις.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσ ευσοῦν αἱ φωτογραφίαι τῶν δεσποινίδων Ἐλευθερίας ἐκ Πατρῶν καὶ Μυρτοῦς ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας καὶ θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, δεσποινὶς

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Από τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχίζει τὸ καινούργιο μυθιστόρημα καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς τὸ παραδώσω μικρὰν χωρὶς εἰσαγωγήν.

«Αἱ Κυρίαι Δὸν Ζουὰν» εἶνε τὸ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ ἕως τώρα εἰς τὴν «Σφαῖραν». Δὲν εἶνε μυθιστόρημα στηριζόμενον ἁπλῶς εἰς τὴν πλοκὴν τῆς ὑποθέσεως, εἰς συγκινητικὰ ἐπεισόδια καὶ ἀπροόπτους περιπετείας, διὰ τὴν ὁποίαν, συνήθως, καταβάλλεται φροντὶς νὰ συγκρατεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Μυθιστορήματα τέτοια, τοῦ παλαιοῦ, κατωτέρου καὶ ἐντελῶς λαϊκοῦ τύπου ὑπάρχουν ἀρκετά.

Ἀλλ' ἔθεσα εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὸ ἐρώτημα: Ἔχω τάχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀδικήσω τὸ ἀναγνωστικὸν μου κοινὸν κατατάσσων αὐτὸ μεταξὺ τοῦ κοινοῦ τῆς λαϊκωτάτης καὶ κατωτάτης ἀναπτύξεως, διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ διαβάζῃ μυθιστορήματα σὰν τὴν «Πενταγιώτισα» τοῦ «Ἀστέρος» ἢ τὴν «Γέφυραν τῶν Στεναγμῶν» τῆς «Ἑσπερινῆς»; Ὄχι. Μεγάλη βέβαια μερὶς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας» δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐξαιρετικῶς μορφωμένο κοινόν. Ἀλλὰ μεγάλη ἐπίσης μερὶς, μεγαλειτέρα ἴσως τῆς πρώτης, εἶνε ἀναμφισβητήτως ἀξία καλλιτέρας πνευματικῆς τροφῆς. Ἔχω πολλὰ δεδομένα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζω τὴν ἀντίληψίν μου αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ κι' ἐγὼ θεωρῶ καθῆκον μου νὰ ὑποβηθῶ ἐμμέσως τὴν βρ.. δεῖαν ὁλίγα σταθερὰν ἐπὶ τὸ καλλιτερον ἐξέλιξιν τοῦ συνόλου, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ δώσω μυθιστόρημα ἀνώτερον ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Ἀλλὰ κατὰ πόσον βαθμὸν ἀνώτερον;

Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἤτημα πολὺ μὲ ἀπησχόλησε. Ἐδιάβασα ἢ ἐξανιδίβασα περὶ τὰ 25 ρωμάντζα μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου Δοστογιέφσκυ «Ι'Idiot— Ὁ Ἠλίθιος». Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἐδημοσίευα. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλοί, πάρα πολλοὶ δυστυχῶς, δὲν θὰ τὸ ἐκατανάβαιναν. Ἔτσι κατέληξα εἰς τὸν Πρεβό, περὶ τοῦ ὁποίου ἔξερα ὅτι «διαβάζεται» στὴν Ἑλλάδα. Κατὰ σύμπτωσιν ἤρχισε πρὸ διμήνου ἡ δημοσίευσις καινούργιου ρωμαντζου του εἰς μίαν παρισινὴν ἐπιθεώρησιν.

«Αἱ Κυρίαι Δὸν Ζουὰν» ἀνήκουν εἰς τὰ εἴδη τῶν μυθιστορημάτων τῆς ψυχαναλυτικῆς σχολῆς τοῦ Φλωμπὲρ ποὺ καλλιεργεῖται στὴ Γαλλία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μπουρζέ. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν, ἀνεξορατήτως τῆς μηχανικῆς, νὰ ποῦμε, πλοκῆς τοῦ ἔργου των, ἔχουν ὡς σκοπούς: 1ον νὰ ὑποστηρίξουν μίαν «thèse», 2ὸν νὰ ἀναλύσουν χῶρα κτῆμας. Καὶ 3ον νὰ δημιουργήσουν «ὕφος». Διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἔργα των κάθε πρόσωπον ἔχει τὴν θέσιν του, κάθε πρᾶξις ἔχει τὸν λόγον της, κάθε λέξις εἶνε ζυγισμένη..

Σκοπὸς λοιπὸν τοῦ συγγραφέως τῶν «Κυριῶν δὸν Ζουὰν» ἦτο: 1ον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν σημερινὴν ζωὴν γυναικεῖοι τύποι δὸν Ζουάν. 2ον νὰ μᾶς ἀναπαραστήσῃ τοὺς τύπους αὐτοὺς ὡς ἄτομα, νὰ μᾶς ἀναλύσῃ τοὺς χαρακτῆρας των καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὰς πράξεις των. 3ον ν' ἀποφύγῃ τὸν ρωμαντισμόν, καὶ νὰ μᾶς ζωγραφίσῃ ρεαλιστικά, ὅπως εἰς τὴν πιστὴν πραγματικότητα. τοὺς ἥρωάς του καὶ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἔβαλε νὰ κινοῦνται. Καὶ τοῦτο μὲ φράσεις σμιλευμένας καλλιτεχνικῶς, μὲ λεξιλογιον πλούσιον, μὲ ἰδέας λεπτάς, μὲ διάλογον εἰς τὸν ὁποῖον παρατάσσονται ἰδικαὶ του σκέψεις κοινωνικαί, μὲ κοσμικὸν διάκοσμον πλουσιώτατον παρμένον ἀπὸ τὴν σύγχρονον παρισινὴν ἀριστοκρατίαν, μὲ ἐναλλαγὴν προσώπων καὶ γεγονότων γοργοτάτην.

Ἐπέτυχε τοὺς σκοποὺς του αὐτούς; Ναί. Κατ' ἐμέ, αἱ «Κυρίαι δὸν Ζουὰν» εἶνε, μετὰ τὰς «Γυναικείας Ἐπιστολὰς» του, τὸ ἀρτιώτερον ἔργον τοῦ Πρεβό.

Συνεπῶς οἱ ἀναγνῶσαι θὰ τὸ διαβάσουν, ὄχι μόνον ὡς μυθιστόρημα ἐνδιαφερόμενοι ἀποκλειστικῶς περὶ τῆς τύχης τῶν ἡρώων του, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔργον φιλολογικὸν καὶ κοινωνικόν. Καὶ μὲ ὀλίγην προσοχὴν ἔχουν νὰ μάθουν πολλά. Δηλαδή:

Οἱ κοσμικοὶ θὰ ἰδοῦν πῶς εἶνε συγκροτημένη ἡ παρισινὴ ἀριστοκρατία, πῶς διασκεδάζει, πῶς ἀγαπᾷ, πῶς φέρονται οἱ ἀριστοκράται, πῶς σκέπτονται καὶ πῶς, χωρὶς νὰ λέγουν ἀπ' εὐθείας ἐκεῖνα ποὺ θέλουν τὰ, ἐκδηλώνουν ἐν τούτοις μὲ ὑπαινιγμοὺς καὶ περιστροφάς.

Τὰ κορίτσια θὰ μάθουν ποῖα χαρακτηριστικὰ μποροῦν νὰ συναπαρτίσουν ἕνα τύπον καλονῆς, πῶς ντύνεται μὲ καλαισθησίαν μία γυναίκα πῶς ἐπιπλώνεται ἕνα σαλόνι, πῶς μιλεῖ ἡ γυναικα στὸν ἐρωμένον της καὶ τάνανάπαλιν.

Οἱ ἐρασιτεχνικῶς φιλολογοῦντες θὰ μάθουν πῶς γίνεται μία καλὴ φρᾶσις, πῶς γράφεται ἕνα μυθιστόρημα.

Καὶ τέλος, οἱ σκεπτόμενοι θὰ μάθουν πῶς ψυχολογεῖται ἕνας χαρακτὴρ, πῶς ἀναλύεται μία νευροπαθεία, πῶς δικαιολογεῖται μία πρᾶξις.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ρωμάντζο τὸ ὁποῖον παραδίδω ἀπὸ σήμερα στοὺς ἀναγνώστας μου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ κάνω χωρὶς μερικὰς ἀνησυχίας, μολονότι δὲν θέλω νὰ ὑποτιμήσω τὴν ἀνάπτυξίν των. Ἐλπίζω νὰ θελήσουν νὰ τὸ διαβάσουν μὲ προσοχὴν καὶ νὰ μὴ παραλείψουν νὰ μοῦ γράψουν τὶς ἐντυπώσεις των..

Ἀλλὰ ποῦ ἀπλώθηκα. Ἂς ἀναβάλλωμεν γιὰ τὸ προσεχὲς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔργων ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ ἂς εὐχηθῶμεν εἰς ἀλλήλους καλὸ Πάσχα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΗΣ «ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΣ»

Διευθυντής: Δ. Ζούλας

(Ἐκδίδεται διὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν τὰ περισσεύματα τῆς 3ης σελιδος)

Αἱ εἰδήσεις μας.

Συνέντευξις αἱ τὸν κ. Πρωτοπαπαδάκην.

Τῆς φίλης μας μὴ ἐλθούσης εἰς τὸ ραντεβοῦ καὶ μὴ ἔχοντες πῶς νὰ σκοτώσωμεν τὴν ὥραν μας, μετεβήμεν νὰ λάβωμεν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τοῦ καταναγκαστικοῦ δανείου.

Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς δώσετε μερικὰς διασαφήσεις, κύριε ὑπουργέ; εἴπομεν— πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ τῆς «Πρωτοπριλιᾶς»;

—Εὐχαρίστως, μᾶς ἀπήντησεν ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης μετ' ἀγρυπνῆς προσηνείας. Ἰδοὺ: αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχω ἀνάγκην ἑνὸς ἑκατοσταρίκου. Πῶς θὰ τὸ εὕρω; Ἀπλούστατα. Βάνω τὸ χέρι μου στὴν τσέπη σας (ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη μας), ἀνοίγω τὸ πορτοφόλι σας (ἤνοιξε τὸ πορτοφόλι μας) καὶ παίρνω τὸ ἑνὸς αὐτοῦ ἑκατοσταρίκου (καὶ ἔπηρε τὸ ἑνὸς αὐτοῦ ἑκατοσταρίκου) Σας ἔφερα τὸ παραδεῖγμα διὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσετε ποσὸν τὸ συστημά μου εἶνε εὐφυές, πρωτότυπον, ψυχρὸν καὶ διαυγές. Ἐκαταλάβατε τώρα;

—Ἐκαταλάβαμεν.

—Τότε, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

—Μάλιστα, ἀλλὰ δώσατέ μας τὸ ἑκατοστάρικό μας πίσω!...

—Καθόλου... Τὸ ἑκατοστάρικόν σας τὸ κόβω, ὅπως βλέπετε, στὰ δύο. Τὸ ἕνα ἥμισυ τὸ κρατῶ ὡς ἀδανεισμὸν καὶ τὸ ἄλλο τὸ κρατῶ ἐπίσης διὰ τοὺς φόρους ποὺ θὰ ἐπιβάλλω διὰ νὰ σᾶς πληρώσω τοὺς τόκους τοῦ δανείου. Βλέπετε πῶς προστατεύω τὰ συμφέροντά σας;

— Εὐχαριστοῦμεν, μᾶς καθησυχάσατε.

Καί, ἀποχαιρετίσαντες τὸ ἀπερχόμενον εἰς τὰ θυλάκια τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἑκατοστάρικόν μας, ἀπῆλθ μεν χαιρέντες.

Ἐξεδόθη τὸ ἀκατάλληλον δι' ἀναγνώστας ἡμερολόγιον τοῦ περιοδικοῦ «Πολιτισμος». Ἐπίσης πωλοῦνται μὲ τὴν ὀκᾶν οἱ ποιητικοὶ τόμοι τοῦ διανοουμένου διευθυντοῦ του (χαρὶ μαλακώτατον). Οἱ θέλοντες ν' αὐτοκτονήσουν ἀνεξόδως ἂς μὴ παραλείψουν νὰ τοὺ διαβάσουν. Νταμπλὰς ἐπ' ἐγγυήσει.

— Μεταφραστὴς πεπειραμένος ἀναλαμβάνει τὴν μετάφρασιν τῶν ἀγορεύσεων τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Κομβολόγιον p. r. ἐνταῦθα.

— Ὑπάλληλος δημόσιος προεξοφλεῖ ἀντὶ διδράχμου τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν του.

— Ζητοῦνται κορόϊ. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Μπράντες. Ξενοδοχεῖον «Μινέρβα».

Ὁ χθεσινὸς φόνος

Ἡ Κυβέρνησις Γούναρη ἀπὸ μακροῦ ἀγωνιζομένη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρχήν, ὑπέβαλε χθὲς τὴν παραίτησίν της, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ βροχεροῦ καιροῦ. Ἀμέσως ἐκλήθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὁ κ. Ἀχιμάκιος Μπούσιος, ὅστις, καίτοι διαρρήδην ἀρνούμενος, ἐδέχθη ἐν τέλει, κατόπιν ἐπιμόνων παρακλήσεων, νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς χάριν τῆς σωτηρίας τῆς προσφιλεστάτης πατρίδος. Πρᾶγμα παράδοξον ἐξ ἄλλου, ὁ ἐκ Κλαζομενῶν πολιτευτὴς κ. Ἰανός Στράτος οὔτε χθὲς δὲν ἔγινε πρωθυπουργός. Ὅσον διὰ τοὺς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Ἐλευθερίου Δαγκλῆ βενιζελικοὺς, οὗτοι, συνελθόντες εἰς τὴν 1001ην σύσκεψίν των, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν λέγοντες καὶ γράφοντες ἀνοησίας.

Ἀφθονία ψαριῶν

Χθὲς ἐξεδικάζετο ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα πλημμελειοδικείου ἡ ὑπόθεσις μεταξὺ τῆς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος «Πειρασμὸς» καὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ περιοδικοῦ «Ἑσπερινή», τῆς δευτέρας ἐναγούσης τὸν πρῶτον ὅτι δι' ἀθεμίτων μέσων ἐκεχείρησε νὰ ὑφαρπάσῃ τὴν παρ' αὐτῆς ἀνέκαθεν καὶ μονίμως κατεχομένην «πρώτην κυκλοφορίαν». Τὸ δικαστήριον κηρύξαν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς διαδίκους νὰ βγάλουν μόνοι τὰ μάτια των.

Ἡ διάσκεψις τῆς Γενούης

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Καπανδρίου ὅτι ἡ Διάσκεψις τῆς Γενούης λαβοῦσα μετὰ καταπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ γνῶσιν τοῦ μεγαλφυοῦς διανείου τοῦ κ. Πρωτοπαπαδάκη, ὑιοθέτησεν ἀμέσως τοῦτο καὶ τὸ ἀπέστειλεν εἰς Παταγωνίαν πρὸς ἐφαρμογὴν καὶ ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του. Ἡ πρόοδος θεωρηθήτω καὶ ὡς ἰδιαιτέρα πρόσκλησις.

Διαμαρτυρία τῶν λιμωττώντων συντακτῶν μας

Ἡμεῖς οἱ πολυληθεῖς συντάκται τῆς «Πρωτοπριλιᾶς» αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ὑψώσωμεν γοερὰν κραυγὴν διαμαρτυρίας ἐναντίον τῆς ἀπανθρώπου ἐκμεταλλεύσεως, ἧς ἀπὸ μακροῦ ἐτιμήθη τὰ θύματα.

Ἐργαζόμενοι, ὡς εἴλωτες, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ὅπως ἐπαρχέσωμεν εἰς μόνον εἰς τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης ἐφημερίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ πιεστηρίου, καὶ εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν γραφείων καὶ εἰς τὰ ψώνια τοῦ διευθυντοῦ, πεινῶμεν διαρκῶς καὶ εἴμεθα ἀστεγοί, διότι μόλις πλησιάσωμεν τὸ Λογιστήριον ἵνα ζητήσωμεν τὸν μισθόν μας, ἀποπεμπόμεθα ἐκεῖθεν πύξ καὶ λάξ. Δανεικὰ οὐδεὶς πλέον μᾶς δίδει.

Ὁ σκληροτάχηλος ταμίας ἐννοεῖ νὰ μᾶς καταδικάσῃ ὅλους εἰς τὸν ἐκ πείνης θάνατον. Ἀπετάθημεν πρὸς τὸν σύντροφον Πετσόπουλον, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη τὴν ἐπέμβασίν του, ἀπησχολημένος ὢν εἰς ἀναλόγου φύσεως διαφορὰς πρὸς τοὺς συντ κτας καὶ ἐργάτας του.

Κατόπιν τούτου δὲν μᾶς ἀπομένει ἢ ν' ἀπευθύνωμεν τὴν διαμαρτυρίαν μας πρὸς τὸ σεβαστὸν κοινὸν. ὡς καὶ πρὸς σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἵνα ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς ἰσαιτάτης ἀδικίας.

Φιλάνει πλέον ἡ ἐκμετάλλευσις! Κάτω ἡ πεῖνα! Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν παρακαλεῖται νὰ ἐπέμβῃ τὸ ταχύτερον, διότι ἄλλως θὰ σπάσωμεν τὸ κεφάλι τοῦ ταμίου μας.

Ἡ Σύνταξις (ἀττική)

Καθημερινὸς Διάλογος

— Μετὰ τὸ δάνειον, τί ὁμολογίας ἔχεις;

— Ἐρωτικάς.

Σ. Π. Εἰδοποιοῦνται οἱ νοήμονες ἀναγνῶσταί μας ὅτι ὁ ἀνωτέρω διάλογος εἶνε ἀστειότατος καὶ ὀφείλουν, μόλις τὸν διαβάσουν, νὰ ξεκαρδισθοῦν στὰ γέλοια.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

— Βα ὤνον δὲ Μασιει, Βαρῶνον Καρπενησίου, Πτωχὸν Καλλιτέχνην, Ἀ. Γκούριον, Ἀνοβολον, Παρατηρητήν, Ἐρίσην Μουσταφᾶν, Ἀρ. Α. Οὔμπατζην, Γ. Π. Ἀπαῆ, Γ. Μαχρ Μ. Καρούραν: Ἐλλείψει ὕλης οἱ ἀρλοῦμπαί σας, ἂν καὶ ἐνεκρίθησαν δὲν ἔχορεσαν νὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν περὶ ἧς ἡ κατωτέρω δήλωσις διχοτόμησιν τῶν σελίδων μας.

— Δ. Γούναρη: Ἐχεράθητε δρ 25 (κατὰ συγκατάβασιν ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς ἐξοχότητός σας) διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς κατεχωρίσεώς σας. Ἐλπίζομεν καὶ ἡμεῖς νὰ εὐαρεστηθοῦν αἱ δεσποινίδες ἀναγνώστριαι ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν περὶ ἀνταλλαγῆς c p. καὶ ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν πρότασίν σας Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, δὲν ἔχετε δίκαιον. Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ἰδικήν σας ἀκριβῆ θεωρίαν, ὁ τζίντζιρας τὰ ἐκατάφερε καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸν μίντζιραν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολιτικοὺς ἀντιπάλους του ν' ἀνεβῇ στὴ μιντζιρά. εἶνε ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος νὰ κρατήσῃ τὴν ἀρχήν, τρώγων τὰ τζίντζιρα, τὰ μίντζιρα, τὰ τζιρτζιμιντζιχόντζιρα. Γένοιτο.

— Γ. Μπούσιον: Τὸ πρωτόλειον ποιηματάκι σας ἀρκετὰ καλὸ καὶ δημοσιεύεται. Μᾶς ἐνθουσιάζει ἰδίως ἡ βαθυστόχαστος ἔμπνευσίς του. Ἐλπίζομεν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ γράψετε καλλίτερα Πηγαίνετε στὸ σχολεῖον;

Δήλωσις

Δέον νὰ γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται μας ὅτι τὸ εἰς τὴν 3ην σελίδα φύλλον τῆς «Πρωτοπριλιᾶς, ἦτο διπλοῦν. ἀλλ' ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκλαβὼν αὐτὸ ὡς χαρτονόμισμα, τὸ ἐδιχοτόμησε καὶ μᾶς ἔπῆρε τὴν 2αν σελίδα ὡς δάνειον (πνεῦμα, προφανῶς).

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ
50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

ΥΠΟ ΤΥΠΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Εὐγενεῖς ἀναγνώστριαι τῆς «Σφαίρας»

Δὲν εἶμαι νεαρὸς—ἔχω κάμψει τὰ τριάντα—συνεπῶς δὲν ἔχω θέσιν στὸ σαλόνι σας, τοὐλάχιστον ὅμως νὰ εἰσβάλω ἐλπίζων ὅτι θὰ θελήσετε νὰ συζητήσετε καὶ μὲ διαφωτίσετε ἐπὶ θέματος ζωῆς ἐκοῦ ἴσως ἐνδιαφέροντος. Ἐξηγήσω πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικόν, ἂν καὶ δὲν εἶχα γνωρίσῃ ἀρκετὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν—ἤμουν παιδὶ ὅτε ἔφυγον—τὴν εὑρίσκω τώρα πολὺ διαφορετικήν

Ποῦ τοτε τόσοι πλούσιοι, ποῦ τόση ἐλευθερία! τόση πυλυτέλεια—κατὰ τὴν ἀντίληψιν μου στὸν ἔξω κόσμον ντύνονται μὲ ὀλιγωτέραν πολυτέλειαν ἢ ἐδῶ καὶ μάλλον μὲ κομψὴν ἀπλότητα, τὸν ἐλαφρὸν κόσμου ἐξοιρουμένου.

Ἄλλα ἤθη, ἄλλα ἔθιμα, ἄλλο τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς! Φυσικὰ ὁ πόλεμος ἀνεστάτωσε τὰς κοινωνίας καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀφίσῃ ἀνεπηρέαστον τὴν ἰδικήν μας. Προοδεύομεν!

Λοιπὸν Μπορῶ, νομίζω νὰ λογαριασθῶ νέος ἀκόμα, λογίζομαι δὲ σοβαρὸς καὶ μορφωμένος σχετικῶς—ἡ μόρφωσις θὰ πῇ γνώσεις, ἤθος, χαρακτήρ, ἀνθρωπισμός.—Εἶμαι ἐλευθέρων ἀρχῶν ἀλλὰ συντηρητικῶν ἕξεων. Ἔζησα μὲ ἰδανικὰ μὲ τὰ ὁποῖα «ἔπεσα ἔξω». Τώρα ἔγεινα πειὸ μρακτικός, ἡ πεῖρα βλέπετε! Δὲν διεκδικῶ τίτλους οὔτε εἶμαι ἀπὸ μεγάλο «ἐξάνι», ἔντιμος οἰκογενειακὴ παράδοσις μοῦ ἀρκεῖ.

Ἔχω καὶ μικρὰν περιουσίαν, καμμιὰ πενταποσαρὰ χιλιάδας—ἴσως καὶ περισσότερον—ἀσήμαντον ποσὸν διὰ τὸς Ἀθήνας τὴς σήμερον, τὸ ξεύρω.

Μὲ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ προσόντα—καὶ σημειώσατε παρακαλῶ ὅτι παρουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου ἀντικειμενικῶς μᾶλλον ἢ ὑποκειμενικῶς καὶ ἴσως ἐξωτερικοῦ τὰς σκέψεις χιλιάδων νέων ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας εὑρισκομένων καὶ φοβουμένων τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μπορέσω καὶ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ συνδέων τὴν τύχην μου μὲ κόρην ἀναλόγων προσόντων σοβαρὰν, ἠθικὴν, μορφωμένην, νοικοκυρευμένου τύπου, χωρὶς ἔπαρσιν διὰ τὴν ἀπιραίτητον διὰ κάθε κόρην. στοιχειώδη μόρφωσιν ἢ διὰ τὸ «σοῦ της»—κόρη τοῦ δεῖνα μπακάλη ἢ τοῦ τάδε δημοσίου ὑπαλλήλου ἄλλοτε κληπτῆρος—μὲ μετριασμένας ἀξιώσεις, μὲ ἀνάλογον ἡλικίαν καὶ διάπλασιν καὶ... ἔ, βέβαια, τὰ τρώγεται! τέλος σύντροφον μὲ τὴν ὁποίαν συντηρητικὰ μὲν ἀλλ' ὀξιοπρεπῶς θὰ ζοῦσαμε καλὰ καὶ..σεῖς ἀναγνώστριαι καλλίτερα ὅπως τελειώνουν τὰ παραμύθια! Δὲν ἔχω πολλὰς γνωριμίας ἀποστέργω δὲ τὰ διὰ μεσαζόντων γινόμενα διὰ τὸν ὁποῖον ἀγοράζονται, πωλοῦνται καὶ ἐξοικονομοῦνται τὰ ζεύγη.

Ἀλλοίμονον ὅμως! ὅσοι γνωρίζουν τὴν κοινωνίαν μας διατείνονται ὅτι μεταξὺ τῶν «νέων» τῶν «μορφωμένων» ἐλληνίδων εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ κανεὶς τὸν τύπον τῆς γυναικὸς τῆς δυναμένης νὰ κατασταθῇ πιστὴ σύζυγος. καλὴ φίλη, θελκτικὴ ἐρωμένη συγχρόνως δὲ ἔναν καὶ τὸν αὐτὸν ἄνδρα. Τὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς» τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα δὲν ἐπιτρέπει αὐτὴν νὰ τὴν δουλεύῃ!

Ὑπάρχουν βέβαια, καὶ ἐξαιρέσεις. λέγουν, ἀλλὰ πολὺ δύσκολον νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ κανεὶς καὶ τὰς γνωρίσῃ διότι ὅλαι ἐμφανίζονται τὸ ἴδιον καὶ μὲ ὅλην τὴν παραγνωρισθεῖσαν ἐλευθερίαν δὲν ἐπιτρέπονται οἱ μεταξὺ τῶν δύο φύλων σχέσεις δι' ἁπλῆν γνωριμίαν ἢ φιλίαν—τῶν λαθρυῶν ἐξαιρουμένων—ἐκτὸς εἰς ὡρισμένας κλίκας..

Διατείνονται ἀκόμη ὅτι ἡ «μορφωμένη» ἢ «κιθὼς πρέπει» βέβαιαι θεωρεῖ τὸν γάμον ὡς μέσον μᾶλλον ἢ ὡς σκοπὸν καὶ τὸν σύζυγον ὡς στήριγμα ἢ ὡς σύντροφον καὶ ὅτι μόνον πολὺ πλούσιοι μποροῦν διατηροῦν τὰς «μορφωμένας» διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ «μόρφωσις» καὶ ἡ θέσις των! Παράξενος κοινωνικὴ σύνθεσις καὶ ἀντίληψις!

Βλέπω καὶ γὼ μετὰ λύπης μου ὅτι οἱ καιροὶ ἤλλαξαν, ὅτι χειραφέτησις καὶ ἐλευθερία ἔχουν ἄλλην ἔννοιαν ἐδῶ. χειραφέτησις θὰ πῇ ἀνταρσία, ξεπασιά, ξετσιποσυνὴ, ἄχ, αὐτὴ ἡ ξετσιποσυνὴ πῶς προστυχαίνει μερικὰς ἑλληνίδας..! - ἐλευθερία διὰ νὰ κάνῃ κανεὶς ὅτι θέλει.

Ἀλλοῦ χειραφέτησις θὰ πῇ ἐλευθερία νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ προσωπικότης τῆς γυναικὸς καὶ μόρφωσις θὰ πῇ ἡ διὰ προσκτήσεως ἤδους, γνώσεων, χαρακτῆρος ἀνάδειξις τοῦ ἀτόμου εἰς ὑπεθόνων προσωπικότητα δυναμένην ν' ἀναλάβῃ μέζονας ὑποχρεώσεις ἔναντι ἀτομῆς, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς πατρίδος. Ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἄλλα καὶ μορφωμένων αὐτῶν προσωπικοτήτων βασίζονται αἱ κοινωνίαι.

Ἂν δὲν κάμνω λάθος ἐδῶ ἔχουν παρεξηγηθῇ τὰ πράγματα, μόρφωσις θεωρεῖται ἡ ἐπίπλαστος ἐμφάνισις τὸ στίλβωμ.. τὸ γαρνίρισμα, τὸ πιθηκίζειν (γαλλισμὸς) ἢ ἐξοικειώσεις μὲ ὡρισμένον περιβάλλον καὶ ὡρισμένας ἐυπιτηδειότητας καὶ «καθὼς πρέπει» κυρία λογίζεται ἡ ἐξοικειωμένη καὶ ἀκολουθοῦσα κατὰ γράμματα ἐθιμοτυπίας αὐτας, ἡ μὴ ἀσχολουμένη εἰς τίποτε καὶ ἡ συχνάζουσα εἰς τὰ κέντρα τοῦ «καλοῦ κόσμου» ἂν καὶ ὁ καλὸς κόσμος εὑρίσκεται στὸ νεκροταφεῖον!

Βέβαια εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας συναντᾷ κανεὶς τοὺς τύπους αὐτοὺς, ἀλλὰ διακρίνονται, δὲν λογαριαζονται «καλὸς κοσμος», μᾶλλον ἐλαφρος, δὲν εἶνε ἀριστοκράται ἀλλ. ἀριστοκρατιοντες, δὲν ἔχουν ἐξαιρετικὴν ἀλλ' ὑποδεεστέραν θέσιν. Ἐδῶ ἀντιστρόφως, καὶ πῶς νὰ διακριθοῦν, ἀφοῦ ἡ κορὴ καὶ ἡ κοκοτα ἐμφανίζωνται τὸ ἴδιον;

Ἡ συνήθης (overage) Ἀγγλίς, Γερμανίς, Ἀμερικανὶς ἔχει ἤδη ἐξελιχθῆ εἰς προσωπικότητα, εἶνε ὀν ἐλεύθερον, ἀνεξαρτητον, ὑπευθυνον, αὐταρκες καὶ συνεπὲς ἐλεύθερον νὰ διαθέτῃ ἑαυτο, δεν στηρίζεται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ἐργαζεται καὶ ἔχει τὸν φίλον της, ἀλλ' ἀν ὁ φίλος της εὐρεθῇ ἐκτὸς ἐργασίας προυθυμοποιεῖται νὰ τὸν συντηρήσῃ ἡ ἰδία. Εἶνε φ λη, σύντροφος, ὄχι ἑταίρα, ἔχει ἐγὼ καὶ δὲν πωλεῖται. Το γυναικεῖον Ἐγὼ, τὸ Ἐγὼ τῆς χειραφετημένης, δὲν δύναται νὰ ἴσταται ὑψη α ἐφ' ὅσον πωλεῖται ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἑταίρας, τῆς κοκοτας ἢ τῆς κατὰ συνθήκην συζύγου ἤτις κατανᾷ πολιτεξόδος ἐκκολαπτικὴ μηχανὴ ἐκκολαπτουσα νεοσσοὺς διὰ νὰ ἔχουν τὴν φροντίδα των ἄλλοι! Ἡ γυνὴ κατανᾷ οὔτω σκεῦος ἡδονῆς, ἄθυρμα τὸ ὁποῖον ἀπορρίπτομεν εἰς μίαν γωνίαν ἀφοῦ παίξωμεν, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ πετοῦν τὰ ἄχρηστα πλέον ἀθύρματά των. Ἐδῶ ἡ ἀξία τοῦ ἀτόμου ἢ τῆς οἰκογενείας ἐγκειται εἰς τὴν ἐπίφασιν μᾶλλον ἢ τὴν οὐσίαν ὡς τὸ «φαίνεσθαι» ἢ τὸ «εἶσθαι» ἐξ οὗ καὶ ἡ μανία τῆς ἐπιοείξεως ἤτις οὐδαμοῦ φθάνει τὴν ἐντασιν ἤτις παρατηρεῖται ἐδῶ.

Ἀκόμη, ὅ,τι ἀλλοῦ θεωρεῖται ζήτημα στοιχειώδους ἀγωγῆς, μουσικὴ, σπόρτς, ἐδῶ θεωρεῖται πολυτέλεια καὶ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἐπίδειξιν, οὔτω μία που ξεύρει πιάνο δὲν «παιανεται»! τόσον ὑψηλὰ πετᾷ!..

Δυνατὸν νὰ μὴ κρίνω ὀρθῶς, ἄλλωστε τὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς» πταίει, ὄχι τὰ κορίτσια, θὰ ἐπεθύμουν ὅμως νὰ μὲ διαφωτίσετε εὐγενεῖς ἀναγνώστριαι.

Δέχομαι καὶ ἰδιαιτέρας ἀπαντήσεις. Γράψατε. «Ἰδιότροπον» Γραφεῖα «Σφαίρας».

ΑΛΛΗΛΟΓΡ

φυλάτε τά χρήματα ; Σπεύσατε ν' ἀνακουφίσητε, μὲ κανὲν σεμπάτκι μὲ γλυκίσματα μιὰ καρδιὰ ποὺ εὑρίσκεται στὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ Ἀκ-Νσίγ. Γράψατε Χειροβομβῶα. 1ον Σύν)μα Τ. Τ. 907.

—Ἡ δίς «Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ» ἐξ Ἀθηνῶν παρακαλεῖται νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὴν διεύθυνσί της. Δ. Κορινόπουλος IX Ἡμιλαρχία Τ.Τ. 930.

—Φινταράκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν δὲ δίδας πανταχόθεν. Γράψατε. Παντιπαύον τοῦ "Ερωτος 8ου πεζικοῦ Συν)ος 9ου λόχου Τ.Τ.929.

—Ἑλληνοπούλες. Σεῖς ποὺ τόσφ σᾶς ἐταίνοὺν γιὰ τὴν ποιεκιὰ σας καρδιὰ δὲν θ' ἀργηθῆτε νὰ γράψετε σ' ἕνα 'ἀπελπισμένον ποὺ ἐπὶ τρία τῶρα χρόνια βρίσκεται πάνω στὰ Μικρασιατικὰ βουνά. Σκοπὸς ἡ παρηγορία. Σὲ ψευδώνυμα δὲν θ' ἀπαντήσω. Γράψατε. Δεκ. Στεφάνου 'Αθαν. 22ον Συν)τος Πεζ. 3ῃ Ἰολ)χία 7ῃ Μεραρχίν Τ. Τ. 904

—Κορίτσια Ἀλτ! Καλοῦνται 5 ἡλικίαι 17 – 21 πανταχόθεν Ὅποια γράψῃ πρώτη θὰ τῆς χαρίσω τὴν φωτογραφίαν μου. Προτιμῶνται Κων)πόλεως, Ἀνδριανουπόλεως, Σμύρνης, Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Καλαβρύτων. Ἀγγελόπουλον Παν. 2ος Λόχον Σι.)μων Τ. Τ. 905

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ κορίτσια Ἀθηνῶν, Βόλου, Κων)πόλεω., Σμύρνης καὶ Καισαριᾶ. Γράψατε. Ναυ)γὸν τῆ ἀγάπης. Ἐπιτελεῖον 2ον Π. Συν)ος Τ.Τ. 922.

—Ὅποια θελήσῃ καὶ μοῦ γράψῃ στὴν καρ. διά μου ποὺ ὁ πόλεμος τὴν ἔχει κάψει, ὅσο ὁ θεὸς θελήσει διὰ νὰ ζήσω, τὴς πειὸ μεγαλύτερες χαρὲς θὰ τῆ χαρίσω. Τιμοῦμε τὴν πατρίδα σεοῦ Ἀκὰρ Ντὰγ τὰ ὄρη, γράψετε παρηγοριὰς Ἑλληνοπούλα κόρη. Προτιμῶνται Κορινθίας, Δ ύσιας, Στυμφαλίας, Σαλιχλῆ, Ὀδεμησίου. Μαγνησίας. Τὸ ὄνομά μου τώρα δὲν τὸ λέγω γιατὶ τὴν καρδιά μου τῆς καθεμιᾶς τὴν κλίγω. Κὰ ὀπιν ὅμως θὰ τὸ μάθετε εἰς τὰς ἐπιστολὰς ποὺ θὰ μοῦ γράψετε. Γράψατε. Ἱππότην Βελερόξαν ἔχει κι' ὅμορφην τὴν μπόζαν. 5ον Συν)μα 5ος Λόχος Ι Μεραρχία Τ.Τ. 903.

—Νεαρὸς δεκαετὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 17 –20 ἐτῶν πρὸς παρηγορίαν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Κων)πόλεως, Ἀθηνῶν καὶ Χανίων. Γράψατε. Ἄγγυπνον φρουοὺν Νικαίας 2ος Λόχος 45ον Συν)μα Τ.Τ. 903.

—Νέος ἐφτὰ χρόνια πρὸς παρηγορίαν «κάτοι στρατιότης» αἰτεῖ ἀλληλογραφ αν μὲ ἀρσακειάδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε Περῃὴν Γεώργι.ν. στρατ 12ον Σύν)μα Ἐπιτελεῖον Π τάγματος Τ. Τ. 915.

—Ἀγαπημένα κορίτσια εὑρισκόμενος μακράν σας πλήρης θλίψεως καὶ στενοχωρίας ζητῶ τὴν παρηγορίαν σας. Ὅποια τὸ κατορθώσῃ, θὰ κερδίσῃ τὴν καρδ ἀν μου. Γράψατε δεκανέα Ἠσυχαν Θωμᾶν 12ον Σύν)μα Ἐπιτελεῖον Π τάγματος Τ. Τ. 915.

—Ὑπάρχουν ἀκόμη τρία φανταράκια στὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας ποὺ γιὰ παρηγοριὰ ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια, χῆρες, καμαριέρες, παραμάνες, δοῦλες καὶ μαγείρισσες ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Δεχόμεθα ἀπὸ κορίτσια δύο παρηγορα λόγια, ἀπὸ χῆρες μιὰ συμβουλὴ, ἀπὸ καμαριέρες κανὲν βιβλίον, ἀπὸ παραμάνες καὶ δοῦλες κανὲν ἀποτσίγαρο καὶ ἀπόμαγειρισσες κανὲν κεφτὲν καὶ ὅτι ἄλλο τὸ δεχόμεθα. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε δεκανέα Ε. Ν. Κ. καὶ στρατιώτας Ε. Π. Σ. καὶ Α. Α. Κ. 1ον Σύν)μα 6ος λόχος Τ. Τ. 907.

—Θὰ εὑρεθῆ ἄρα γε καμμιὰ Σμυρνοποῦλα νὰ χύσῃ λόγια παρηγοριᾶς σ' ἕνα πατριωτάκι τῆς ποῦ τόσα χρόνια ὀρφανὸ καὶ ξεχασμένο δὲν εὑρέθηκε καμμιὰ καρδιὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ; Γράψατε Β. Ν. Σιτιστὴν 7ου λόχου, 37ου συν)τος Τ. Τ. 904.

—Δύο φίλοι ζητοῦν παρηγορὶὰ ἀπὸ κορίτσια μορφωμένα Ἀθηνῶν, Πελοννήσου, Σμύρνης καὶ Κων)πόλεως. Δὲν ἀπαντῶμεν εἰς Συριανές. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε Ἀριστοτέλην Κωνσαντινίδην καὶ Θεμιστ.Δημητριάδην XI ἀπόσπασμα τηλ)τῶν Τ. Τ. 903.

—Βρὲ κορίτσια Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Κων)πόλεως, Σαράντα Ἐκκλησιῶν, Θεσ)νίκης καὶ Κυπαρισσίας, γιὰ στρέψατε μιὰ ματιὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Μ Ἀσίας, κοῦ ἕνας πυρ)τὴς ζητεῖ γιὰ παρηγοριὰ τὴν ἀλληλογραφίαν σας Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί. Λοιπὸν περιμένω. Ἀκούσατε ; Γράψατε Π. Βλαχόπουλον XII Μ.Ο.Π. 1η πυρ)χία Τ Τ. 925.

—Κορίτσια Σμ ρνιοτοκοῦλες καὶ Κων)πολίτισσες ὅποια δυνηθῆ νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα μου θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου (ψὶτ ψὶτ, ψὶτ ψὶτ), ἐμπρὸς λοιτὸν μὴ χάνε ε καιρόν. Γράψατε. Στρ τιώτην Μιρίνον Γεώργιον Ἐπιτελεῖον V Μεραρχίας Τ.Τ. 927.

—Συγγιανοπούλα Καίτη Α. ἔλαβον ἐπιστολὴν 2ας Δεκεμβρίου ἀπήντησα ἐτρικὶς σ.ερούμαι ἀπαντήσεις. Ἀπαντήσατε μέσῳ «Σφ.ῖρας» ἢ δι' ἐπιστολῆς. Αἴσις Νοσ κίμον Μιχαὴν Μαντελιὸν 2ον Ὀρειτὸν Χειροσυγεῖον 7ης Μεραρχίας Τ.Τ. 904.

—Ἡ εἰμαρμένη ἀρκάξασα ἀπ' τὰς ἀγκάλας μιᾶς ποτεμένης ὑπάρξεως τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν της, τὴν ἔκαμε νὰ ζητεῖ δύο παρήγορα λογάκια ἀπὸ ὁμοιοπαθῆ κορίτσια ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος· σκοπὸς παρηγορία. Γράψατε Χελμὸν 3ῃ Πολ)χία 11ον Συν)μα Πεζ. Τ. Τ. 929.

—Δύο ἀχόριστοι φίλοι ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 17 –23 ἐτῶν. Ἀθηνῶν, Λαμίας, Βόλου, Θεσ)νίκη·, Σμύρνης, Νυμφαίου, καὶ Κίου. Εὐτυχισμένη ζωὴ καὶ Ἀκμὴ τοῦ φουρὸς 3)40 Σύν)μα Εὐζώνων 9ος Λόχος Τ Τ.930.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c p. μὲ δίδας Προτιμῶ Λεωνιδίου, Ναυκλίου, Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν. Γράψατε «Ἀτιμοτισμένο Γ ικωνόπουλο» Στρατηγεῖον XIII Μεραρχίας Τ.Τ.922.

—Νεαρὸς δεκαετὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν Ἐμπρὸς κορίτσια, χῆρες καὶ παυδρεμένες σώσατε ἕνα ἀνθισμένο Τριαντάφυλλο. Εἰς τὴν πρώ)ην χαρίζω τὴν καρδιά μου Γράψατε Δεκανέα «Ἀνθισμένο Τριαντάφυλλο» 17ον Συν)μα Ἐπιτελεῖον Ι Τάγματος τ.τ. 903

—Ἀνταλλάσσω c.p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δίδας 15 –20 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερὸς. Προτιμῶνται Κων)πόλεως, Σμύρνης καὶ Περιφερείας. Γράψατε. Στρατιώτην Σπυρόπουλον Ἀθανάσιον 3ον Πεζ Συν)μα 10ος Λόχος Τ. Τ 922.

—ΠΟΛΙΤΙΣΣΑΝ, Κων)πολιν. Ἐπιστολή σας ἔλαβον. Φωτογραφίαν δὲν εἶδον, τοῦ σημειωθέντος φύλλου τῆς «Σφαίρας» ἐλλείποντός μου. Ἠξήγησα τοῦτο· θὰ ἐπεθύμουν ὅμως πολὺ νὰ μοὶ ἐστέλλετο ἰδική σας φωτογραφία. Πάντως ἀρκετὰ διάφορος θὰ ἦτο αὐτὴ ἀπὸ μίαν φωτογραφίαν εἰς φύλλον τυπογραφικόν. Ἔχετε ἐκ τῶν προτέρων διαβεβαίωσίν μου, ὅτι εὐθὺς ἅμα τῇ λήψει τῆς ἰδικῆς σας θέλω στείλῃ πρὸς σᾶς καὶ ἰδικήν μου φωτογραφίαν. Διὰ πᾶσαν δισταικτικότητα δεχθῆτε τὸν λόγον μου, ὅτι θέλω σᾶς ἐκ ναεπιστρέψει αὐτὴν ἐὰν γίνῃ ἀνάγκη. Α—Ω,Τ.Τ. 930.

—Νεαρὸς λοχίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16-18 ἐτῶν, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Λαρίσσης, Καρδίτσας καὶ Τρικκάλων. Γράψατε, λοχίαν Α. Α. 27ον Σύν)μα 2ος λόχος Τ. Τ. 911.

—Δύο πυροβολητάκια ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀδριανουπόλεως, Καβάλλας, Τρικκάλων, Κων)πόλεως Λαρίσσης. Γράψατε, ὑποδ Κ. Σταυούλην καὶ πυρ)τὴν Χ. Ζωλότων. ΙΙΙ. Μ. Ο. Π. 2ᾳ πυρ)χία Τ. Τ. 915.

—Διακόπτω ὁριστικῶς ἀλληλογραφίαν μου εὐχαριστῶν θερμῶς ἀπάσας, διατηρῶ δὲ μόνον μ' ἐκείνην ποὺ μ' ἔννοεῖ.Ι.Α. Κ.Ἀνθ)τρος 1ον Πεζ Σύν)μα Τ. Τ. 907.

—Κορίτσια, γράψατε δυὸ γλυκὰ λογάκια καὶ μπορεῖ νὰ βροῦμε κείνη ποὺ ζητοῦμε. Α. Παπαδόπουλος, Ν Κεγδίογλου 10ος λόχος 5ου Εὐζώνων Τ. Τ. 922.

—Δί.δίδες ποὺ θέλουν νὰ διασκεδάσουν ὀλίγας ὥρας, ἂς γράψουν σ' ἕνα φανταράκι τοῦ Μετώπου καὶ θέλω τὰς εὐχαριστήσει μὲ ποιήματα καὶ νέα. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Σμύρνης καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε, Λαμπερὸ Ἀμβρὶ Στρατηγεῖον III Μεραρχίας Τ. Τ. 915.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας πανταχόθεν. Γράψατε στρατ. Θ. Γ. 8ον Πεζ. Σύν)μα Ἐπιτελεῖον 2ου τάγματος Τ. Τ. 929.

—Δίδες Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος τυγχάνω πιστός σας φουρὸς ζητῶ μεθ' ὑμῶν ἀλληλογραφίαν. Σκοπὸς γνωσθῆ ἐν καιρῷ Π. Α. Ρ. 6ος Λόχος 1ον Εὐζώνων Τ.Τ. 903.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μόνον μὲ φιλομούσους δίδας Σμύρνης καὶ Κορδελιοῦ. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Μουσικοδιδάσκαλον» Θωρηκτὸν Λῆμνος Σμύρνην.

—Ἕνας διαβάτης Σαγγαρίου καὶ ἐλαφρῶς τραυματίας τοῦ ἰδίου, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν τερπνὴν διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονότονον ζωήν. Δι' ὃ παρακαλῶ ὅλα τὰ κοριτσάκια νὰ μοῦ γράψουν λίγα τερπνὰ λογάκια, διὰ μὲ κάμουν νὰ λησμονῶ τὴν ἔρημη μοναξιὰ ὁποῦ περνῶ. Ἐπίσης ἀνταλλάσσω c.p. Δίσις Γκιόνην Ἰωάν. Λοχίαν 2ον Λόχον 27ον Συν)μα Τ.Τ. 911.

—Κορίτσια νεαυὸς Ἀν)γὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια μορφωμένα, σκοπὸς ἡ διασκέδασις τῆς μονοτόνου ζωῆς. Γράψατε «Ἐχθρὸν τοῦ Ἕρωτος» 5ον Πεζ. Συν)μα 1η Πολ)χία Τ.Τ. 908.

- Κορίτσια ἄλτ! Δύο ἀδελφμένα πυροβολητάκια ζητοῦν παρηγορὶὰ μὲ δυὸ γλυκὰ σας λόγια. Σκοπὸς γνωσθῆσ ται δι' ἐπιστολῆς. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κ ιλαυῶν. Μαγνησίας Κ ρδελιοῦ, Σμύρνης καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε. Ἀλέανδρον καὶ Ραῆμόνδον Α' Συν)μα Π. Πυρ)κου Π Μοῖρα 6η Πυρ)χία Τ Τ. 929.

—Ἕνα Σμυρνιωτόπουλο ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Σμύρνης. Βουνάλλων, Μαγνησίας. Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου, Λαρίσσης, καὶ Κων)πόλεως Γράψατε «Χιονισμένο Μπεκτάς».2)39 Εὐζώνων 10ον Λόχον Τ Τ. 915.

—Νεαρὸς Ἀνθ)γὸς ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Ἀλεξανδρείας. Καΐρου, καὶ Πορτ-Σαΐτ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Ἀνθ]γὸν Α.Γ. 32ον Συν)μα Π. ΙΙ Πολ]χία Τ.Τ. 924.

—Ἑλληνοπούλες, ζητῶ ἀλληλογραφίαν προτιμῶ Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Καβάλλας, Θάσου καὶ Πελοποννήσου. Γράψατε, ἐπιλοχίαν Καρκαμήτσον Ἰωαν. 30ον Σύν)μα 10ος λόχος Τ. Τ. 911.

—Δεκανεὺς πυρ)κοῦ παρακαλεῖ τὰς δίδας Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος ὅπως παρηγορήσουν τὴν μονότονον αὐτοῦ ζωὴν μὲ μίαν ἀδελφικὴν ἐπιστολήν των. Σκοπὸς ἱερός. «Ἀμάραντος Κρίνος» δεκ. Βασιλάκης Ἀλέξανδρος Χ Β Μ.Ο. πυρ)κοῦ 1ῃ πυρ)χία Τ. Τ. 911.

—Νεαρώτατον Σωφεράκι εὑρισκόμενον εἰς τὰ δύσβατα μέρη τοῦ Ἀφιὸν Κιαχισάρ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 15-22 ἐτῶν. Ἐκείνη ποὺ θὰ γράψῃ τὰ πειὸ παρήγορα λόγια, θὰ λάβῃ τὴν καρδιάν του. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Ἀδριανουπόλεως. Σμύρνης, Κ ν)πόλεως καὶ Αἰγύπτου. Γράψατε Ἀτρόμητον Σωφεράκι γ Ὑγειον. Μοῖρα Αὐτοκινήτων Τ. Τ. 924.

—Νεαρὸς ἀσυρματιστὴς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ ἀνεπτυγμένας δίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Κορδελλιοῦ καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε Ἡλίαν Ἀναστασίου ὑπαξιωματικὸν ραδιοτηλεγραφητὴν Τορπιλλοβόλον «Ἀρέθουσα» Σμύρνη.

—Δύο ξυπόλητοι χαμηφοροῦντες, ἀδέκαροι μὲ τρύπιες ἀρβύλες καὶ χωρὶς μεζοῦσάλες, ζητοῦν ἀπὸ καμμιὰ ξυπόλητη δεσποινίδα ἢ κυρία ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. πρὸς διασκέδασιν τῆς ἐρημιακῆς ζωῆς των, δὲν ἀποκλείονται δὲ καὶ ξυλόπροκες καὶ ματζοσόλες ἢ καὶ τίποτε παπούσια ἀπὸ τὸ Δημοστρατήριο πρὸς διασκέδασιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν μοναδικῶν των ἀρβυλῶν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. «Δύο ξυπόληποι» IX λόχου Στρατηγεῖου Τ. Τ. 930.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ Ἑλληνίδας καὶ Ἑλληνοποῦλες. Τιλκὶ-Κιρὶ-Μπέλ. Ἀξ ωματικὸς 1ου τάγματος 22ου Συν)τος Τ. Τ. 904.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δίδας κάτω τῶν 25 ἐτῶν Προτιμῶνται Πατρῶν, Τριπόλεως, Σίνθης, Σεορῶν. Σκοπὸς Ἱερός. Γράψατε «Βασανισμένη Νεότης» 30ὸν Σύν)μα 3ος λόχος Τ. Τ. 911.

- Λοχαγὸς τοῦ Μετώπου 28 ἐτῶν βλέποντας τὰ πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς λευτεριᾶς του ζητεῖ ἀλληλογραφίαν Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ δίδας κόλεων 20 25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ νὰ διαλέξῃ τὴν σύντροφό του. Ἔχει ἐξασφαλίσει λαμπρὸν μέλλον εἰς Μεγαλούπολιν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Λοχαγὸς Ἀρχοντοῦλης Νικήτας Σύν)μα ἀσφαλείας Σιδ. Γραμμῶν, Τ. Τ. 934.

—Νεαρὸς εὔζωνος ἔχων ἀνεπτυγμένας τὰς διὰ τὸν γάμον ἀπαιτουμένας φυσικὰς ἱκανότητας δέχεται προτάσεις ἐκ μέρους τῶν ὑποψηφ ων νυμφῶν μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ. Ἐκπρόθεσμοι προτ σεις δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ ὄψιν. Μῆτρος Ἀφαλοκομένος 5)42 Εὐζώνων Π Πολ)χία Τ.Τ 922.

—Ἀλληλογραφῶ γιὰ νὰ περνῶ τὶς ὧρες μου. Γράψατε Πικραμένον Χαρούμενον 11ον Πεζ. Τ.Τ. 929.

—Κορίτσια Κων)πόλεως, Ἀδρ)πόλεως. Γράψατε δύο γλυκὰ λογάκια σ' ἕναν μελαγχολικὸν δεκανέα ποὺ ὑποφέρει. Γράψατε Κωνστ. Κωνσταντινόπουλον p.r. Λόχου Στρατηγεῖου ΙΙΙ Μεραρχίας Τ.Τ 915

—Δύο φίλοι ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Χανίων καὶ ἀλλαχόθεν. Σκοπὸς ἡ κατεδάφισις αὐτῶν. Γράψατε, Γεώργιον Πολυχρονάκην, Γ. Ἀλεξανδράκην 45ον Συν)μα 1 Πολ] χία Τ.Τ. 903.

—Νεαρὸν ὑποδεκανάριον ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Γράψατε ὑποδεκανέα Ἰωάννην Κονδύλην 5ον Συν)μα Πεζ. 1ος Λόχ. τ.τ.908.

- Ἑλληνοπούλες Ἀθηνῶν, Ἀθηνῶν, Ἄρτης, Ἰωαννίνων, Σμύρνης, Κων]πόλεως, ἕνα φανταράκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν σας Ἰωάννης Κώτσης 22ον Συν)μα Πεζ. 1ος Λόχ. τ.τ. 904.

—Νεαρὸς τηλ)τὴς τῆς Μ. Ἀσίας, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Κοζάνης, Θεσ)νίκης, Κων)πόλεως, Πανόρμου. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε Σ. Κον. ΙΙΙ τηλ)κὸν Ἀπόσπασμα Τ. Τ. 915.

—Νεαρὸς χωροφύλαξ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Τρικκάλων, Κ ρδίτσης, Πιτρῶν, Πύργου, Κοζάνης, Θεσ)νίκης. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε Νικ. Ἀρβ. Στρατονομία ΙΙΙ Μεραρχίας Τ.Τ. 915.

—Νεαρὸς Στρατιωτικὸς εὑρισκόμενος ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὸ Μέτωπον, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν c.p. μὲ δίδας μορφωμένας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Σμύρνης. Προύσσης. Ἀρίσσης, Φιλιππούπόλεως, Στενιμάχου καὶ Νέας Ἀγχιάλου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς Ἱερός. Δημήτριος Ψαθᾶς Στρατονομία 7ης Μεραρχίας. Τ.Τ. 904.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 μετὰ ἑκάστη λέξις

— Συμμαχῶ ἀρχισυμμορίτας Ζαλαμώρ, Ζιγκομάρ. Συμμορίαι κορυφεῖτε· Σολιβίε.

— Νέος Μορφωμένος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν πανταχόθεν Σκοπὸς εἰς πρώτην μου ἐπιστολήν. Γράψατε Πληγωμένον Δε φῖνα Τορπιλλοβολον « Θέεις » Ναύστιθμον.

— Προσφέρονται 200 δραχ. μηνιαίως διὰ δωμάτιον ὡραῖον εἰ οἰκίαν χήρας χρησιμοποιηθησόμενον ἄπαξ μόνον τῆς ἑβδομάδος ὁια μίαν ὥραν. Γράψατε· Γραφεῖα « Σφαῖρας » Β. Β.

— Δίδες, νεαρὸ φανταράκι πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του, ζητεῖ ἀλληλογραφίας σας Προτιμῶ ται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Σμύρνης, Κορδελιοῦ. Κων)πόλεως, Μεσολογγίου καὶ Αἰτωλικοῦ. Γράψατε Ἄνθος Αὐγῆς. p. r. Σμύρνην.

—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ «Ο ΚΟΡΑΗΣ» ΕΔΡΑ ΕΝ Χ ΝΙΟΙΣ. 2ος Διαγωνισμὸς. Ποῖον συγγραφέα προτιμᾶτε τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, Ἰούλιον Βέρν ἢ Ἀλέξ. Δουμᾶ (πα ἐρα); Προθεσμία: 30 Ἀπριλίου. Δικαίωμα: 30λεπτον γραμματοσημον. ΒΡΑΒΕΙΑ : 1ον) Βιβλία ἀξίας 25 δρ. 2ον) Ἐτησία συνδρομὴ περιοδικοῦ 3ον) Τόμος Βέρν. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι Λεὐθ ντσις. Θ.ατὴν Ἀθέατον p. r. Χαγία.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ μορφωμένα κορί σια Ἀθηνῶν Πειραιῶς Κώστας Σταματόπουλος p. r. Πειραιᾶ.

— Γαρύφαλλο Ἀνεμώνη! Ἐνθυμεῖσαι ὄνομα; θέλετε συνεχίσωμεν ζωὴν 1920; Γράψατε Μ. Ἀντίοχον p. r. Ἐνταῦθα.

— Φ ουρὸν Γαλανῆς Θαλάσσης· εἶσθε μέγας ψυχολόγος, ἀλλ' ἔχετε μορφὴν ἀ ελοῦς κ ὶ σᾶς συγχωρῶ, πῶς τῶπαθες ἐσύ ; νὰ μὴ ψυχολογήσῃς τῆς χυλοπήτες ποὺ ἔφαγες ἐστὸ Ζαχαροπλοστεῖο τῆς Ἀχαρνῆς σου ; Ἀλλὸ λησόνησα· Ὑπέδειξε στὴν δίδα Γ. Σ. νὰ ψυ.ολογῇ τοὺς ἀλληλογράφους καὶ πρὸ πάντων τοῦ Σ. Βοι Πρόσεχε λιγάκι ἢ σᾶς ἀποκαλύπτω. Δεινὸς Κολυμβητής.

— Ἀλληλογραφοῦμεν πανταχόθεν μὲ κορίτσια. Γράψατε Λησμονημένον Ρωβινομάχο καὶ Δεινὸν Κολυμβητὴν Θωμ. Λήμνιος Σμύρνη.

— Κορίτσια τὸ Διαβολόπαιδον πα αθεῖτε εἰς Σμύρνην, ὅ ω θέλετε γράψατε καὶ θὰ τὸ χιτε ἀπαντήσεως. « Διαβολόπαιδο » p. r. Σμύρνη.

— Μ. Π. Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπὴ σας; Μήτω ὁ ἵπποτης τῆς Λαρίσσης ἂς ἀπηγόρευσε ν ἀλληλογραφῆτε ; «Rêve fleuri».

— Ἰσεαλίστριαι δίδες καὶ χῆραι, δύο γραμμαί σας ἀρκοῦν νὰ μετράσουν τοὺς πόνους παντοτινῆς μονοτονίας, ὅπου διάγω ξωκαρὰ τῆς γενετείας: Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας· ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Μιχαὴλ Α. Ἀρ σειδάκην 307 W. 41 st. Stéet Ney York U.S.A.

— Δ. Κ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· διὰ τ' ἔρ ον σας, εὐχομαι βοήθειάν σας. Σατεριῆς Ἀλ

— Ἀνταλλάσσουμε χαϊδάρικα γραμματάκια μὲ κυρίας καὶ κορίτσια Ἐπτανήσου Σμύρνης Κων)πόλεως καὶ Δωδεκανήσων.«Carésse de la vaSue» καὶ «Χαϊδάρικο Δεῖλι» Γ.' Λοχο. τηλ)τῶν Τ Τ. 905.

Σ. Τ. Φεύγω τὸ Σάββατο δηλ. σᾶν σήμερα ὀκτὼ ὅπως σοῦγραφ. Λένα.

Ἕλλην κύριος ἡλικίας 35 ἐτῶν, τελείως μεμορφωμένος κατά τε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διανοιαν,καὶ ὑπερτέλειος κατὰ τὴν σωματι·ὴν διάπλασιν, ἐξαμερικανισθείς, χωρίς, ν' ἀπωλέσῃ τὰ ἑλληνικά του ἰδ τνικά, ζητεῖ γ' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ δεσποινίδων ἢ κυριῶν ἡλικίας, 25–37 ἐτῶν, καλῆς μορφώσεως. ὄχι τυχαίως γραμματισμένες - καὶ ἀμέμπτων οἰ κογενειῶν. S. S B. 60 Rridke St. Shelton Lonn U. S. A.

— Συμμαχῶ Ζαλαμὼρ. Τρομοκρατηθεῖτε ἅπαντες οἱ ἀρχισυμμορῖται. Ζιγκομάρ

— Αἰτῶ ἀλθήναι. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε Β. Γεράγγελου Λεβαδείαν.

— Χρυσάνθην Ροδ. Κάρτον ἔλαβον εὐχαριστῶ· δέχομαι ἀνταλλαγήν. Βέλεῖλ Στρατ. Τηλεγραφεῖον Ἀϊδινίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 μετὰ ἑκάστη λέξις.

— Μιὰ πονεμένη καρδιὰ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Σκοπὸς Ἱερός. Προτιμῶνται Πελοποννησιοτοποῦλες, Θεσ)νικιώτισσες καὶ Νέες Ἑλλάδος. Φοβερὸς Τουρκοφάγος 17ον Πεζ. Σύν)μα 10ος Λόχος Τ. Τ. 903.

— Νεαρὸς ἐπιλοχίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν Θεσ)νίκης, Σμύρνης, Ραιδεστοῦ καὶ Κων)πόλεως. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Κῦμα Βοσπόρου Μ. Σώματος. 30ου Συν)ματος Τ. Τ. 911.

— Νεαρὸ φανταράκι τοῦ μετώπου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ διδ ς καὶ χήρας πανταχόθεν. Σκοπὸς γνωριμία φιλία. Γράψατε Στρατ. Παν. Ροδόπουλον. Β' Πεδινὴ Ἀφροδισιοπομπὴ Τ. Τ. 905.

-- Δίδες Π. Ἑλλάδος, θυμηθεῖτε καὶ μᾶς μιὰ στιγμὴ μέσα στὴν διασκευαστικὴ ζωὴ ποὺ περνᾶτε καὶ στείλετέ μας ἕνα γραμματάκι. Προτιμῶνται Μεθώνης, Καλαμῶν, Πύλου, Γαρουλιάνων, Στρατιῶται. Γ. Χ. καὶ Ι.Χ. ΙΙΙ Μοῖρα Αὐτοκινήτων Τ. Τ. 919

— Δύο νεαρὰ φανταράκια τοῦ μετώπου ζητοῦν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c p. μὲ δίδας 15 25 ἐτῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Λαρίσσης, Βόλου Σμύρνης καὶ Αἰγύπτου.Γράψατε« Ὀμηρον» καὶ « Καταράκτην τοῦ Νιαγαρα » 4ον Σύν)μα Πεζικοῦ 7ος Λόχος Τ Τ. 903.

— Καλοῦνται πέντε ἡλικίαι κορίτσιῶν καὶ χη ῶν 18 21 ἐτῶν ἀποξαπαντος του κόσμου, ὑπὸ ὅδο ἐρατιαλελειμενον, ὑπὸ τῆς τυχῆς νέων. Ἡ στράτευσις γίνεται πρὸς ἐκδίκησιν τῆς τ χῆς. Πραγματικὸν ὄνομα καὶ θέσιν ἢν κατέχομεν θέλομεν ἀποκαλύψει εἰς πρώτην ἐπιστολὴν Γράψατε. «Κολοφῶνιον - Ἴρμων» 45ον Σύν)μα Τ. Τ. 903 καὶ «Φὸν Κολοχύθυν» 17ον Σύν)μα Τ Τ. 903.

— Ὁ πάτερ Μπλουγόριος τῆς «Ἀρβύλλας» αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Κυρίας καὶ δ δας μορφωμένας Κων)πόλεως Ἀθηνῶν, Πειραιῶς Βόλου Σμύρνης καὶ προυσιῶν ὑπὸ χομενος εἰς ἀντιμοιρᾶν νὰ τὰς μυήσῃ εἰ τὰ μυστήρια τῆς μονῆς του. Τοπογραφικὸν Τμῆμα XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925.

— Μαίρη Κ. διατί διεκόψατε ἀλληλογραφίαν σας; διὰ τοσον ἦτο ἡ ἀγάπη σας; Μακρῆς Γεώρ ος Τ. Τ 903.

— Πολυβαλαντισ ένος λοχίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Τριπόλεως, Σπάρτης, Καλαμῶν, Κορίνθου καὶ Προσφυγοπούλες Νικομηδείας καὶ Ἀδὰ Πυζάρ. Γράψατε Λοχ. Δ. Σ 45ον Σύν)μα 2ος Λόχος Τ. Τ. 903.

— Τέσσαρα πυροβολητὰκια ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας ζητοῦν ἀλλ ολογραφίαν μὲ δίδας 16-18

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΑ ΜΙΣΑ ΤΗΣ ΧΙΛΙΑΔΑΣ

Περδίκω μ' π'λί μ' Τοῦηξιρις, οὐρὴ μαύρη μ', πῶς ὅτ' τὰ μσά τς χιλιάδας εἶνι πιντακόσα; Μ' κι' ἂν δὲν τοῦηξιρα, πές, μ' τῶμαθι οὐ Προυτουπαπαδάκς καλησπέρα τ'. Ἄμ τί δὰ νόμσες, τὰ κότσα θὰ παίξμι μαθές; Ἀφοῦ ἔχ' ἡ πατρίδα ἀνάνκη ἀπὸ παράδις, ποῦ θάν τς ἤβρισκε; Ἀπ'τοὺν τοίχου γάν τς κόψ' μαθές, ἢ νὰ κόβ' ἀράδα χαρτὶ κὶ νὰ πάῃ μίνια πινταροῦλα ἡ μουνέδα μας; Γιὰ δαύτου λπὸν δανείζμι ἐμεῖς τὰ μσὰ λιεφτά μας στν πατρίδα κι' αὐτίν' θὰ μᾶς τὰ δώκ' πίσου μὶ τόκς κὶ ἐπιτόκιους.

Δὲν εἶνι καλλίτερα ποῦρθε ἔτσ' τοὺ πρᾶμμα κὶ κουνο μήθκαμαν μαναχοί μας, δίχους νἄχουμι κάναν μπιζιβέγκη ἀνάγκη, πέρ' νὰ δγιακουνεύουμι σὰ γκραβαρίτις στς Οὐγρῶπες; Βέβ ουν νὰ λιὲς κὶ νὰ μὴ χαλιέβς ψουμὶ στοὺν ὕπνου σ'.

Ἰμένα, νὰ σ' ποῦ τν ἀλήθεια, π' τῶχου σὶ κακὸ νὰ νταραβιρίζουμι μὶ πουλλὰ λιεφτά, μὶ βρῆκι οὐ νόμους μ' ἕνα δεκάρκου κὶ δυὸ ταλλαρίνια. Τοὺ δεκάρκου ἦταν τς Ἰουνικῆς Τράπεζας κι' ἔτσ' τοῦ γλύτουσα. Τὰ δυὸ πιντόδραχμα ποῦηταν τς Ἐθνικῆς τὰ μισόκοψα, κὶ ἰῶνα μισὸ θὰν τοὺ δώκου σ' ἕναν π' τ' χρουστάου, τ' ἄλλου θὰν τοὺ πασσάρου στοὺ νοῖκι μ', κ' ἔτσ' ἂς τὰ κλιαίῃ ὅπ' τἄχῃ.

Κάνα δυὸ μέρις μονσχὰ στινουχουρέθκα ἔνικα π' δὲν ὕπαρχαν λιανώματα. Πάνεγα σ' ἕνα κιόσκι νὰ ψουνίσου δυὸ χοντροῦλες τσγάρα, «δὲν ἔχου νὰ σ' χαλάσου» μῶλιε οὐ καπνουπώλς. «Πάρε τρία μπακέτα, νὰ φέρμι τοὺ τάλλαρου πάτσ' κὶ πόστα».

— Τί λιὲς, οὐρὲ θεουτούμπ'! τώλιεγα ἰγώ. Μ' ἀρουτᾶς ἂν ἔχου ἄλλα γιὰ νὰ φάου;

— Ἄμ τότι πῶς νὰ γέν';

— Πῶς νὰ γέν; Νὰ μ' δίνῃς τὰ τσγάρα κὶ νὰ στὰ χρουστάου. Τί τοὺ διάουλου δὲν ἀξίζου δυὸ δικάρες πρᾶμμα;

Μ' αὐτὶν τ' μέθουδου ἄνιεφ διδασκάλ' σελέμζα σὰ δῶ τσγάρες, σὰ κεῖ καφέδες, παρακατούλια γλυκούδια κὶ φαγιά, κι' ἅς ἔχνι νὰν τὰ λαβαίνιε. Ἄς τὰ γράψνε πίσου ἀπ' τν πόρτα τς κι' ἃ δὲν τς τὰ δώκου, ἅς τὰ σβύσνε, πές τς Ἔκοψα καὶ τὰ μπουρμπουάργια, κὶ ἔτσ' μῶμνε τοὺ τάλλσρου δγιάφουρου.

Καλὰ εἶν' αὐτίνα, μ' γιὰ βάστα νὰ κβιντιάσμι κὶ νιὰ ψύχα σουβαρά. Ἰκείν' ἡ παληουποῖκα πῶχς στοὺ σεντοῦκι τὶ χαμπέργια, καὶὸ ρώτμα νἄχμε; Στ' μέσ' θὰ πάῃ κι' αὐτίν'; Σὰν εἶν' ἔτσ', παίρνου τοὺ λόγου μ' πίσου κι' ἄει νὰ βρῇς ἀλλοῦ γαμπρό.

Ἰγὼ οὐ δόλιους τοὕειχα σκοπὸ νὰ πάρου τώρα τν Πασκαλιὰ καμίνια ἀδειοῦλα, νάρθου αὐτοῦ, νὰ σ' βάλου τοὺ στιφάν' νὰ πάρου κὶ τς πέντι χιλιαδοῦλες—τόσες δὲν ἦταν;—κὶ νὰ τσουγκρίσμε τ' αὐγά μας νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰν τοὺ σπάσ' τ' ἀλλνοῦ. Τώρα ὅμως ἀπ' οἱ πέντι γένουνται δυόμσυ, ἀλλάζ' τοὺ πρᾶμμα. Ἰδῶ γλιέπς ἕναν στοὺν Πειραιᾶ ποῦηταν γιὰ νὰ πάρ' διακόες χιλιάδες προῖκα κὶ τώρα π'ἡ διακόες ἔμναν ἑκατό, τῶστριψι ἀλαγαλλικὰ κί τν ἀπασάτκι τ' νύφ'. Κὶ γὼ μαθὲς ἀπ' μ' αὐτὶν τν ψωρόπροικα θὰ τήραγα νὰ καζαντίσω, πῶς θὰν τὰ βουλέψου σὰ οἱ πάρου. Ἰγὼ θὰ σὶ φουρτουθῶ ἀλάκαιρ' στοῦ ζβέρκου μ', γιατὶ νὰ πίρου μσὴ προίκα; Θὰ τρῶς τοὺ μσὸ μαθὲς ἀπ' ὅσου θὰν ἔτρουϊς; Ἂν εἶνι κὶ τοὺ δέχεσ' αὐτίνου, πᾶμι ν' ἀἰπουγράψμι ἕνα σβόλαιου π' νὰ λιέει:

«Ἰγώ, ἡ Περδίκω τ' Μήτρ', ἰτῶν τριγιάκουντα (ὅξου τὰ καλουκαίργια), χστιανὴ οὐρθόδοξ' κὶ μὴ ἰξουριστέα, δέχμι νὰ τρώου μέρα παρὰ μέρα κὶ νὰ ψουνίζου ἀπὸ ἕνα ἕνα τὰ σκαλτσούνια κὶ τὰ παπούτσα κι' ὅϊ ζιβγαρουτά».

Κι' ἔτσ' νὰ σὶ πάρου μιτὰ χαρᾶς. Ποῦ νὰν τοὺ δεχτῇς ὅμους ἰσὺ τέτοιου πρᾶμμα, ἀπ' ἔχς τοὺν ἀγλέουρα μέσα σ' κι' ὅλου μί τς κουμμάτις τς μπουμπότας στοὺ στόμα βρίσκισι, παληουφαγάνα τ' διαόλ'!

Ἂς εἶνι, οὐρὴ μαντζουράνα μ', δὲ θέλου νὰ σί πικραίνου τέτοιες χρουνιάρες μέρες ποῦρχουντι. Σμπάθα με κὶ καλὴ Ἀνάστασ', κὶ τ' χρόν' τέτοιουν κιρὸ τὰ ματαλιέμι.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἔμφαγον
τοῦ Εὐανγελισμοῦ
σχορδαλέαν
πολλὰ νοσθίμην
καὶ ὡραίαν,
τὸ ὁποῖον
μεθ' ἐμβακαλιαρακίων.
Ἤγουν τὴν ἐνδήλοσα
γενναίως
τὴν παραδεδαλμένην,
ἀλλ' ἐπέπονθον ραγδαίως
τὴν ἑπομένην
μίαν παλαιοδουλέαν
μετὰ θυσάνου
—κοινῶς φοῦνδα—
καὶ περικεφαλαίαν.
Καὶ γάρ, ἐπιθεσάμενος πρὸς ἀσπασμὸν
ἐναγδίον μίας στρομβουλοειδὲς δεσφοινίς,
ἅπτη μὲ ἀπέκρουσε ἀγροίκως καὶ μετὰ θυμόν,
εἴπασά μοι: Ἄπιθι παλαιόγηρε, σκόροδον βρω·
Καὶ τεμαχίσασα βόλβορον, ἔμεινον μόνος [μεῖς!
ἐν τοῖς ψυχροῖς τοῦ λουτρῶνος.
Οὐχὴ τὸν καὶ ἑτέραν γάφαν ὑφέσθην σποδαίαν
καὶ γὰρ οὐχ ἐνθυμηθεὶς τὴν Πρωταπριλέαν
ἔδωκον πίσθιν εἷς τιναν ἐπισθολάδα
καὶ ὑ[illegible]γον δρομαίως ἵνα αἰτήσω ἐπιταγάδα,
τὸ ὅπ[illegible]ον ἐκ τὸ Ταχυνδρομεῖον.
Ἀλλ' ἐκεῖσε μὲ ἔλαβον εἰς τὸν μεζὲν
καὶ γὰρ τὴν ἐπισθολὴν οὖσαν ψευδὲν
χάριν περὶ διὰ σαχλαμαροειδὲς ἀσθεῖον.
Ἐν δούτοις συγχωρέω τὸν ἀπατεῶν
μεθάφριον γὰρ Χρισθὸς ἀνέσθη ἐξ νεκρῶν,
ἐπε[illegible]γόμενος ὑμῖν τὰ βέλτισθα
καὶ καλὴν Λαμβράν, κοινῶς Πασχαλέαν,
ἐνδὸς μίαν διακαὲς ἀγκαλέαν,
τὸ ὁποῖον
μεθ' ἐρυθρόδελμον ὠοῦν καὶ σούβλιον ἀλνίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑ ΤΟΥ ΜΕΝΙΔΙΑΤΗ

ΖΕΖΕ

Ρὲ τὴ μαγκούφη τὴν Πρωτοπαπαδάκη χνέρι ποὺ μᾶς ἔφτιακθε, ρὲ κουμπάροι, νὰν τὸ φυθᾶθ καὶ νὰ μὴν κρυώνῃ, μὰ τὴν ἀνάθταθι θᾶς λιέω!

Εἴκοσι χρονάκια πάλιεβα μ' ἕνα παληοχώραφο καὶ τρία κότεθ, μὲ τὴ θυμπάθειο, νὰ θρέπθω τὸ φαμίλια καὶ νὰ βάλω κατιντὶθ θτὴ μπάντα περὶ γιὰ τὰ γερατειά μου. Καὶ πούλαγα, ποὺ λιέθ', τ' αὐγὸ ἕκθη δεκάρεθ θτὸ Ἀθήνα κι' ἔτρωγα πθωμὶ κι' ἐληὲθ καὶ τὰ μάζεβα πεντόρα τὴν πεντόρα γιὰ νὰν τὰ κάνω μέχρι τὸ θήμερι θ μπὶρ χιλιάδεθ ραμάθ. Καὶ τάδεθα, ποὺ λιέθ. κομπόδεμα γιατὶ ἔτθι μαθὲς εἴμαθτε ἐμεῖθ οἱ χωργιάτεθ, δὲν ξέρειθ νούκου ντράπεζα, νούκου μολογίσθ. μόνε θέλουμε νὰν τάχειθ μέθα θτὴν κόρφο μας καὶ νὰν τὰ μετρᾶμε πᾶθα βράδυ καὶ νὰ γένεται ἡ κορδοῦλα μαθ μποθτάνι.

Κι' ἔρχεται, φίλιε μου, ὁ κύργιοθ ὑπουργὸθ καὶ θοῦ παίρνει μὲ τὸ ἀθτεντούα τὰ μιθά. Ἔ ρέ, τὴ μπαγάθα φοῦρκα ποὺ τὸν ἔχω!...

Καὶ δὲ θοῦ λιέει ὁ γρουθούζης ἀπ' ὅσα ἔχεις νὰ μοῦ φέρνῃς τὰ μιθά, γιὰ νὰν τοὺ λιέθ κι' ἐγὼ κόπιαθε θτὴ Μενίδι κι' ὅπου τὰ βρῇθ πάρτα. Καὶ νὰν τὰ κρύβω γὼ κι' ἄθ θτέλνῃ ὕθτεριθ ὅθους σπράχτοροθθ καὶ χωροφυλάκουθ θέλει. Πέρι θοῦ λιέει νὰν τὰ κόβῃθ θτὴ μέθῃ, γιατὶ ἅμα δὲν τὰ κόβῃθ νούκου περνᾶνε καὶ θὰν τὰ χάνω οὖλα.

Κατὰ θτὴν ἀρχὴ τὸ πέραθα γιὰ καλαμκοῦρι κι' εἶχα παγαίνει θτὴν Ἀθήνα νὰ ρατήκθω τὸ κουμπόρο μου τὸ Κόλια πῶθ νὰν τὸ κανονίθω τὸ πρᾶμα. Ὄντεθ μοῦπε ὅμωθ πῶθ ὅτι δὲν παίρνει ἀπὸ καλπονόθεπθι, πῆγα καὶ πθούνιθα ὅθα μπόραγα καὶ τὰ ρέθτα ἁρπάχνω τὴ θουγιὰ τὴν καραμάνικια καὶ χράτσα χρούτσα τἄκοπθα οὖλα. Τἄκοβα, ὁ μαῦροθ, καὶ μοῦ φαινότανε πῶθ κόβω τὸ λαρῦγγι μου. νὰ μὰ τὸν Παναΐα. ρὲ κουμπάροι!..

Βάθτα ὅμωθ νὰ φτάκῃ οἱ ἐκλογὲθ καὶ τότενεθ τὰ λιέμε. Νὰ μὴ χαρῶ τὴ γαϊδοῦρι μου, μὲ τὸ θυμπάθειο, ἃ δὲν κάνω δγιαδήωθι ζέζε Πρωτοπαπαδάκη καὶ θὰν τοῦ τὸ ρίχνω τὸ μαῦρο γὰ κατὰ ἔτθι δαγκωτό, περὶ γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτεθ νὰ βαίνῃ χέρι θτὴν κομπόδεμα.

Η ΠΙΠΙΖΑ

ΠΑΣΧΑ

Θὰ πεθάνω—δὲν ἀντέχω τόσες μέρες,
νὰ νηστεύω λάδι, κρέας καὶ φιλιά.
Ἀναστήσου γρηγορώτερα, Χριστέ μου,
νὰ πασχάσω στὴ γλυκειά της ἀγκαλιά.
Ἀθῆναι. *Θρᾶξ*

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΟΜΜΕΝΑ;

Μιὰ βολά, ρὲ Μανιω προϊστορικιὰ καὶ κοσμοσωτήρια, ὄντες μᾶς κλείνανε τὰ παιγνίδια, μαζευόμαστε στὴς κολῶνες τοῦ Ὀλύμπιου Ζεὸς καὶ τὰ στρίβαμε κορῶνα γράμματα. Τώρα ἔρχεται τὸ κουβέρνο καὶ σοῦ λέει:—Κομμένα!

Γιατί, ρὲ κύριος, μοῦ κόβεις τὸ χέρι μου; Ἔχεις κανένα νταραβέρι μὲ τὰ ψιλοῦα τὰ δικά μου ἢ μήμπως καὶ δὲν τὰ στρίβω ὡς ἐμπρέπει;

—Κομμένα, εἶπα! σοῦ λέει ὁ ὑπουργός. Δὲν ἔχει πιὰ κορῶνα γράμματα, γιὰ νὰ ξέρῃς

—Ἀμὴ τί ἔχει;

—Κορῶνες καὶ σταυράκια. Ἔχεις σταυράκια; Παγαίνεις στὸν κάπελα καὶ σουρώνεις μ' ὅλο τὸ ἐλεύτερο. Ἔχεις κορῶνες; Τραβᾶς γιὰ τὴν Ἐθνικιά, τ' ἀκουμπᾶς, τσιμπᾶς μπροστάντζα καὶ κάνεις δουλεια σου. Ξηγήθηκα;

—Ξηγήθηκες ψαλλίδα, κὺρ ὑπουργέ!

Κὶ χράπα χρούπα, φταμηνίτικα μείνανε. Ἔ, ρὲ φουκαριάρικα ταλλαράκια, πῶς καταντήσατ' ἔτσι, σὰν τῆς παντρεμμένες ποὺ τὸ ἕτερό τους ἤμισυ ἀνήκει στὸ σύζυγα καὶ τ' ἄλλο στὸ μπαλαμό τους—τὰ ἐξεφράζω λουμπινίστικα; Ἀμ τί σπούδαζα τόσον καιρὸ στῆς Κεντρικὲς ἐπὶ κουμπότρυπες!

Τώρα, νὰ ποῦμε καὶ τ' ἄλλο, ἐμᾶς τὰ φτωχαδάκια, ἀρεφῆς, οὔτε δεκάρι δὲ μᾶς πιάνει ἡ μέγγενη. Βδομαδιάτικο σ' ἀκέραιο, νοῖκι μισό, δανεικὰ μισά, κανονισμένα τὰ πράμματα νομίζω;

Καὶ σύ, ρὲ μελένια μου, νὰ μὴν ἀνησυχᾶς ροῦπι. Ὅλα ἐν τάξει εἶνε. Ἀφεντικὰ μιστὸ πεγκοῦα πρίξ καὶ φίξ σταυράκια. Βιβλιάριο Λ ἰκιὰ ἀρζὰν κοντὰν σταυράκια, ὅποτες τραβήξῃς. Νὰ μοῦ ζήσῃς τὸ [illegible]οπὸ νὰ σὲ χαίρουμαι, ρὲ φουντούκω μου. Καὶ τὶ θὰ γινόμουνα, λέω, ἃ δὲν ἤσουνα καὶ σὺ σὲ τοῦτο τὸν παλιόκοσμο! Ἄνεφ ἐσένα στιγμὴς δὲν κάνω, γυὶ νὰ ξέρῃς, γιατὶ μοῦ τἄχει πρίξει τὰ σωθικά μου ὁ ἔρως, ρὲ τσακίστρα καὶ μεγαλοϊδεάτισσα—ξηγήθηκα σταυροειδῶς; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Σεβασμιώτατον μῦτερ μου

Οἶμαι καλὰ τοῦτ' ὥπερ ἀπέφχομαι καὶ δὴ ἐμὰς κὲ ἀνέροτεῖς περὴ τὸν σήζυξ καὶ ὀξεγιαίνη.

Μάθθε, ἀείμνηστον μῦτερ μου, ὅτι εἶμε μιὰ χαρὰ καὶ φτῦξαι με νὰ μὺν ἀβασκαθό, καθότη ἐχόντρηνα πολλὺ τὸ μέγα ἐσαρακωστή, τὸ ὁπῆον ἔννεκα ὁποὺ ἔτρογα καλλὰ φαετά, ὅλλο φασούλια, σκορδαλιᾶ κὲ μαβροχάβηαρο. Ναὶ μὲν δὲ σοῦ λέο καλῶς εἶνε καὶ ὁ ταραμάς, τὸ ὁπῆον μ' ἀρέσι, ἐφέττος ὅμος δὲ τον ἐκαλοσκέρησα ἔνεκα ποὺ εἶνγε φτηνὸς καὶ ἐμῦς οἱ πλούσσιη ποὺ ἔχουμμε ἀρντζὰν μὲ γουρά. ὅπος τὸ ὁμηλοῦσι καὶ εἰς κυπαρισίους, δαὶν καταδεχώμασται νὰ τρόμε τοιοῦτα φτηνὰ πράμματα. Ἄλος τὸ προτιμεῖ μετὰ λεῖμόνη, ἐγὸ τοῦβανα λίγο λαδάκι κοὶ γινότανε ἔκτατο. Μάθε ὡμήως ὅτι ἐπρόσληψα στὴν ἐπερεσήα μου καὶ μίαν γαλῆς ποὺ τὴν ἐλέννε μαδεμαζαὶλ γιὰ νὰ μοὺ μάθυ φαρσὶ τὰ γαλέϊκα καὶ ἄργεψα τὰ ἡμαθύματα ἀποὺ τὴν παρελθὸν Δεπτέρας. Ἔνεκα ὅμος ποὺ τὶς ἔκραιννα δηνατά, ὁ ἄντρας μου μὲ ἐπίπληξε, καθότη μοὺ λέη:

— Τὴν ἐξεκούφανσις τὶ γηνέκα! Τὶ τῆς ὁμιλᾶς ἔτσι;

— Τῆς τὰ φονάζο δυνατὰ γηὰ νὰν τὰ καταλάβει ἐπειδὺς καὶ δαὶν τὰ ἠξέροι τὰ ρουμέϊκα.

— Εἶσε κοτή! μοὺ λέη καὶ γὸ ἔκλαψα πολλάνης φορὲς ἔνεκα ποὺ μὲ ξεβρίζοι ἄνεφ νὰν τοῦ φτέο σὲ τίποτης καὶ μὲ τυραγνῇ, ἀοίδιμον μῦτερ μου! (θαγμαστικόν).

Ἕτερον ὀδέν.

Μετὰ σπαζμῶν καὶ διαλείψεως

ἡ δυχάτηρ σου
ΜΑΝΔΑΜ ΓΑΡΕΜΦΟΥΛΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΙΘ. 7